

genc BİRİKİM

Değerli Okurlarımız,

Yaratıcımız ve sahibimiz yüce Allah'a hamd, peygamberimiz Hz. Muhammed'e salat ve selam olsun. Yeryüzünde bulunma amacı, sadece yüce Allah'a kulluk etmek, onun rızasını gözetmek, yine onun dini, rızası ve davası için çalışmak, yaşamak ve mücadele etmek olan müminlere selam olsun.

İnsanlara hayat ve hidayet rehberi olan, doğru yolun ve hakkı batıldan ayırmanın açık delillerini barındıran kerim kitabımız Kur'an'ın ayı ramazandayız, elhamdülillah.

Gelmesini çokça arzuladığımız mübarek ramazan ayı... Bu vesileyle buluşma sevincimizi ikiye katlayarak size açıyoruz. Öncelikle Kur'an ile anlam bulan, anlam doğurup anlam yoğuran bir zaman dilimi, olağanüstü manevi bir inkılap, eşsiz bir iklimdir ramazan. Onda oruç tutarız, infak ederiz, zekât ve sadaka veririz; fakiri, yetimi, yoksulu, kimsesizi, mazlumunu, mahzunu gözetiriz; ibadetler büyütürüz; dualar yükseltiriz; iftarı, sahurunu, teravihi yaşarız. Ailece, kardeşçe, ümmetçe farkındalığını hissederek adımlarımızı çoğaltır, saflarımızı sıklaştırır, yüreklerimize inşirah yağmurlarını çekeriz.

Ramazana muhatap olmak, onu misafir etmek; Müslümanlar olarak bizlere, daha çok görev ve sorumluluk yüklemekte. Okumanın, anlamamanın, secdelere varmanın, duanın, mağfiret dilemenin vb. yanında ve üstünde; Kur'an'dan, sünnet-i Rasulullah'tan, tevhidin özünden, haktan, hakikatten, adaletten uzak olan coğrafya(lar)ımız için gündüzü geceye, azı çoğa, varı yoğa katıp azmederek çalışmak gibi büyük bir zorunluluğumuz olduğunu unutmamalıyız. Yüce rabbimiz, bu noktada, yarımız ve yardımcımız olsun.

Zalimlerin zulmüne ve işgaline maruz ka-

lan ama Müslümanlara yakışır şekilde direnip cihat eden kardeşlerimizin mansur ve muzaffer olmasını da en samimi dualarımızla istiyor ve bekliyoruz. Rabbimiz kabul buyursun. Ayrıca mübarek ramazanın bütün Müslümanlara inşirah getirmesini temenni ederek hem ramazan ayımız hem de ramazan bayramımız mübarek olsun.

Bu sayımızda; yazarımız Ali Kaçar, "**İslam, Vahiy Kaynaklı Bir Sistem Öngörmektedir**" başlıklı makalesinde, Müslümanlar için hayatın her anında ve alanında olduğu gibi, yönetim ve idare sahasında da sınır ve ölçüleri Kur'an'ın ve Sünnet'in belirlediğini ayrıntılı bir şekilde belirtmektedir.

Sayımızın dosya konusunu, "**Ramazan ve Kalbimizin Şifası Kitabımız Kur'an-ı Kerim ile Bağımız**" olarak belirledik. Dosya konusu çerçevesinde yazarlarımız; Emrah Doğru, Erdal Tuğrul, Fatih Pala, Rüyeyde Bera Pala, Sercan Akbayrak, Sümeyye Demirci ve Taşkın Önel'in, farklı yönlerden ele aldıkları "Ramazan ve Kur'an" yazıları karşılayacak sizleri.

Ayrıca Cefai Demirel'in "**7 Ekim - Filistin - Gazze**", Ali Kaçar'ın "**Benna'nın Şehit Edilmesi**" başlıklı yazılarını, Taşkın Önel'in "**Nedamet**" adını verdiği şiirini, Fatih Pala'nın "**Temizleyip Arındıranların En Güzelidir Ramazan**" başlıklı şiirimsi yazısını, İsmail Ceylan'ın "**Aaron Bushnell ve Soykırım Karşıtı Eylemi**" başlıklı çeviri çalışmasını istifade nize sunduk.

"**İslam, Toplum, Ümmet ve Dünya Milletleri**" dosya konulu 262. sayımızda buluşmak üzere yüce Allah'a emanet olun.

Bu sayımızda...

- 3 **İslam, Vahiy Kaynaklı Bir Sistem Öngörmektedir**
Ali KAÇAR
- 12 **7 Ekim - Filistin - Gazze**
Cefai DEMİREL
- 16 **Sadre Şifa Değil mi Kur'an?**
Taşkın ÖNEL
- 18 **İbadette Ruh ve Beden Bütünlüğü**
Erdal TUĞRUL
- 23 **Kur'an'a Yönelirken Eseri ile Mehmed Alagaş'ı Anmak**
Fatih PALA
- 26 **Hayatımızın Fırsatı Şehr-i Ramazan**
Sümeyye DEMİRCİ
- 28 **Cennete Açılan İki Kapı: Ramazan ve Kur'an!**
Sercan AKBAYRAK
- 32 **Bir Şeyleri Değıştirmesi Gereken Nimet: Ramazan**
Rüveyde Bera PALA
- 34 **Geçmişten Bugüne Ramazanın Toplumdaki Değeri**
Emrah DOĞRU
- 37 **Temizleyip Arındıranların En Güzelidir Ramazan**
Fatih PALA
- 38 **Aaron Bushnell ve Soykırım Karşıtı Eylemi**
Belén FERNÁNDEZ
- 40 **Hasan El Benna'nın Şehit Edilmesi**
Ali KAÇAR
- 48 **Nedamet**
Taşkın ÖNEL

genc BİRİKİM

Yıl: 23 Sayı: 261

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Ali KAÇAR

Genel Yayın Yön.
Fatih PALA

Yazışma Adresi
Korkutreis Mah. Yeşilirmak Cad. No:9/1
Çankaya - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
Korkutreis Mah.
Yeşilirmak Cad. No:9/1 Çankaya - ANKARA

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Strazburg Caddesi No : 31/17 Sıhhiye -
ANKARA
Telefon: 0 312 229 1881

Baskı Tarihi
08.03.2024

Değerli Okuyucularımız/Yazarlarımız,
Yazılarınızı Times New Roman karakteriyle 12 punto büyüklüğünde yazılmış olarak, sayfanın sağ, sol, üst ve alt boşlukları 2,5 cm, satır aralığı: tek ve iki yana yaslanmış olarak göndermenizi; yazılarınızın en az 2 en çok 4 sayfa olmasını, yazınız 4 sayfadan fazla ise 2 veya daha fazla olarak bölümlenmiş şekilde göndermenizi rica ederiz.

Abonelik Şartları: Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 550 (beşyüzelli) Türk Lirası'nı (Elden teslim fiyatıdır. Kargo ile teslim alacak abonelerimiz için kargo ücreti abonelere aittir.) "Mustafa SARICA Kuveyt Türk Katılım Bankası TR920020500009457261200001 IBAN No'lu" hesaba yatırmanız yeterlidir.

Dijital dergi aboneliği için yine aynı hesaba 1 yıllık abonelik ücreti olan 400 (dört yüz) Türk Lirası'nın yatırılması yeterlidir.

web : <http://www.gençbirikim.net>
e-mail : gençbirikimdergisi@gmail.com

İslam, Vahiy Kaynaklı Bir Sistem Öngörmektedir

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

İslami mücadele, ilk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem'den (as) bu yana hak ile batıl, tevhit ile şirk, iman ile küfür arasında süregelen bir mücadeledir. Bu mücadele, süreç içerisinde zaman zaman hafiflese de hiçbir zaman durmamış ve kıyamete kadar devam edecektir. Süregelen bu mücadelede sadece yer, zaman ve şahıslar değişebilir ama mücadelede izlenecek yol ve kurallar asla değişmez. Çünkü İslami mücadelede izlenecek yol ve uyulacak kurallar, rabbanidir. Nitekim tarih boyunca küfürde, şirkte, tuğyanda inat edenlerle Allah'a iman eden ve sadece ona kulluk edenler arasındaki mücadelede, bu anlamda herhangi bir değişiklik de olmamıştır. Dün Habil ile Kabil, Hz. Musa (as) ile Firavun, Hz. İbrahim (as) ile Nemrut, Hz. Muhammed (as) ile Ebu Cehil ve taraftarları arasında gerçekleşen mücadele, bugün de bu

İslami mücadelenin önünde en büyük engel, cahili anlayıştır. Bu nedenle İslami mücadele erleri, her dönemde cahiliye ile karşı karşıya ve kıyasıyla bir kavganın içerisinde olmuştur. Bu nedendir ki insanlık tarihi, İslami anlayışla cahili anlayış arasında verilen mücadelenin tarihi olarak anılmakta ve bilinmektedir. Çünkü İslami anlayış hiçbir dönemde değişmediği, değişmeyeceği gibi cahiliye anlayışı da değişmemiştir.

müşrik önderlerin nesli ile peygamberlerin yolunu devam ettiren müminler arasında devam etmektedir. İslami mücadelede aslolan ise Allah'a kulluktur.¹ Zaten Rabbimiz bizi, sadece kendisine kulluk etmek üzere yaratmıştır (Zariyat, 51/56). Allah'a kulluk, ağır bir imtihandır. Bu imtihanda başarılı olmak, ancak bütün zorluk ve baskılara rağmen İhlas ile Allah'a teslimiyet yani Rabbinin çerçevesini belirlediği ve Hz. Peygamber'in de gösterdiği yöntemle gerçekleştirilir.

İslami mücadelenin önünde en büyük engel, cahili anlayıştır. Bu nedenle İslami mücadele

1 Rabi bin Âmir (ra), İran ordu kumandanı Rüstem'le olan mücadelesinde şöyle demiştir: "Allah, bize, dilediği kimseleri, kula kulluktan kendisine kulluğa, dünya sıkıntılarından feraha çıkaralım, batıl dinlerinin zulmünden kurtarıp İslam adaletine ulaştıralım, diye bir peygamber gönderdi. Kim bu dini kabul ederse bizden olur, biz de döner gideriz. Kim de kabul etmezse Allah'ın va'dettiğine kavuşuncaya kadar onunla savaşıyoruz."

erleri, her dönemde cahiliye ile karşı karşıya ve kıyasıya bir kavganın içerisinde olmuştur. Bu nedenledir ki insanlık tarihi, İslami anlayışla cahili anlayış arasında verilen mücadelenin tarihi olarak anılmakta ve bilinmektedir. Çünkü İslami anlayış hiçbir dönemde değişmediği, değişmeyeceği gibi cahiliye anlayışı da değişmemiştir. Nitekim her dönemde İslami mücadelede takip edilen metot değişmezken -ki bu nebevî metottur- cahili anlayışta ise zamana ve zemine göre mücadele yöntemi her zaman değişmektedir. Çünkü cahili anlayışta hedefe götürecek her yol mubahtır ve uygulanan her yöntem de vahiy karşılığı olup şirk ve tuğyana² dayanmaktadır. Günümüzde cahili anlayışı temsil eden ve kitleler tarafından kabul gören

en önemli yöntem ise demokrasidir. Bu kavram ütöpik olmasına ve hiçbir gerçekliği olmamasına rağmen, kitleler tarafından büyümlü bir kavram olarak görülmekte ve gösterilmektedir.

Üstelik demokrasinin ülkeden ülkeye hatta – neredeyse- kişiden kişiye değişen birçok tanımı bulunmaktadır. Bu nedenledir ki demokrasinin 300’den fazla tanımının olduğu söylenmektedir. Yunanca bir kelime olan demokrasi, «halk» kelimesinin karşılığı olan «demos» ile «iktidar, hakimiyet ve hükümet etmek» anlamlarına gelen «kratos» kelimelerinden meydana gelen bir kelimedir. Demokrasinin en yaygın olarak bilinen tanımı ise ‘halkın egemenliği, halkın kendini yönetmesi’ şeklindedir. Bu tanıma göre demokrasinin temel iki esası bulunmaktadır. Bu esaslar;

- 1- Egemenliğin halka ait olması,
- 2- Bütün yetkilerin kaynağının halkta olmasıdır.

Demokrasi düşüncesinin Avrupa’da gündeme ge(tiri)liş nedeni; kilisenin, din adamlarının ve kralların halk üzerinde, ilahi bir hak olarak

2 Kur’an’da “aşırı derecede azgın ve mütecaviz” anlamında-ki “cibt” kelimesiyle birlikte kullanılan tâğüt kavramı, geçtiği âyetlerde “insanı Allah’ın gösterdiği hak yoldan saptırarak O’na kulluktan alıkoyan her şey; tuğyanı yaşayan ve yaşatan bütün kişi, kuruluş ve güçler” anlamında kullanılmıştır. Ayrıca yalancılık, hak hukuk ve sınır tanımama, bozgunculuk, aşırı tüketim, dengeyi bozma, ölçü ve tartıda adaletsizlik gibi hususlar Kur’an’da tuğyan kapsamında kabul edilen olumsuz davranışlardır (meselâ bk. Hûd 11/112; Tâhâ 20/81; er-Rahmân 55/8-9). Tuğyan kavramı hadislerde de genellikle “azgınlık, isyan, küfür” anlamında kullanılmıştır. Bkz; <https://islamansiklopedisi.org.tr/tugyan>

din adına kurdukları baskıyla ve acımasızca devam ettirdikleri dinsel ve otoriter yönetimleridir. İşte demokrasiyi savunanlar, egemenliğin, hakimiyetin halkın hakkı olduğu iddiasıyla, var olan bu baskıcı ve dinsel, totaliter yönetimlere karşı çıkmakla işe başlamışlardır. Bu anlayış, bugünkü anlamıyla, 1789 Fransız İhtilali'nden sonra Batılı ülkelerde kabul görmeye ve yayılmaya başlamıştır. Demokrasinin yayılmasıyla halklar üzerinde kilisenin ve din adamlarının baskısı azalmışsa da bu defa da halkın üzerinde başka bir gücün, bir avuç sermayedar kapitalistin baskısı artmaya başlamıştır.

Demokrasinin tanımını bugünkü anlamıyla yapanlardan biri de ABD'li siyasetçi, aynı zamanda devlet başkanlığı yapmış olan Abraham Lincoln (1809–1865)'dur. Lincoln, demokrasiyi 'halkın halk tarafından ve halk için yönetimi' şeklinde tanımlamıştır. Demokrasinin bu şekilde tanımı genel kabul görmüş ise de demokrasiyle idare edilen ülkelerin uygulamaları, tarihsel pratikleri bu ülkelerin, 'halkın, halk tarafından' yönetilmediğini çok açık olarak göstermektedir.

İngiliz siyasetçi Churchill (1874–1965) de demokrasiyle ilgili olarak şu ilginç tespiti yapmıştır, "Demokrasi en iyi yönetim şekli değildir ama kötü tarafları en az olan bir yönetim şeklidir." Churchill, kendisine sorulan "Demokrasiyi neden ikinciliğe indirdin?" şeklindeki soruyu ise "Birincisi yok ki..." diye cevaplamıştır.

Ancak gerek Batılı ülkelerde gerekse yaşadığımız ülkede demokratik uygulamalara, pratiklere baktığımızda demokrasinin herhalde en gerçekçi tanımı şöyle yapılabilir: "Küçük, elit, jakoben, azgın bir azınlığın çoğunluğu yönettiği bir yönetim şeklidir."

Demokrasi, Beşer Aklının Ürünü Bir Dindir

Din, insan hayatını düzenlemek amacıyla konulan kurallar bütünü olarak tanımlanmaktadır. Eğer bu kurallar, Allah tarafından konmuşsa buna İslam; yok, bir insan ya da topluluk tarafından konmuşsa buna da din denir. Birincisi Allah tarafından kabul edilen, hak dindir (Al-i

İmran, 3/19), diğeri ise hak olmayan yani Allah tarafından kabul edilmeyen dindir (Al-i İmran, 3/85). Dolayısıyla demokrasi, insanlık için bir sistem, bir düzen sunduğundan bir dindir. Ama bu din, Allah tarafından asla kabul edilmeyen bir dindir. İslam'da olduğu gibi, demokrasi dahil diğer batıl dinlerde de temel tartışma konusu, egemenlik meselesidir. Demokrasi de esas itibariyle diğer dinler gibi, "egemenlik" meselesini, daha açık bir ifadeyle egemenliğin kime ait olduğunu ön plana çıkarır. Demokrasilerde, egemenliğin kayıtsız ve şartsız millete ait olduğu iddia edilmektedir. Oysa bu iddia da içi boş bir yalandan, bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü demokrasi ile yönetilen ülkelerde, hakimiyet hakkı, hiçbir zaman ve hiçbir ülkede, halka ait olmamıştır. Her zaman egemenlik hakkı, küçük bir azınlığın; sermayedar kapitalist, elit bir grubun elinde olmuştur, halen olmaya devam etmektedir. İbn Haldun Mukaddime'de, hakimiyeti "Kişinin elinin üzerinde veya elinin üstünde, elinden yukarıda bir başka elin olmamasıdır." şeklinde tanımlamaktadır. Demokrasilerde ise hakimiyet hakkı sadece halka ait olduğu iddia edildiğine göre, bundan, halkın iradesinin üzerinde hiçbir şekilde ve hiçbir zaman başka bir otoritenin kabul edilmeyeceği anlaşılmaktadır. Yani demokrasilerde halkın iradesinin, otoritenin yegâne kaynağı olduğu gibi, teşrinin de yegâne kaynağı olduğu kabul edilmektedir. Bu ise halkın ilahlaştırılması anlamına gelmektedir. Çünkü hüküm, kanun koyma (Maide, 5/50; Yusuf, 12/40; Kehf, 18/26), teşrinin kaynağı olma (Şura, 42/21), hakimiyet yetkisi sadece ve sadece tek ilah olan Allah'a aittir. Kim bu yetkinin kendisinde veya bir başka toplulukta bulunduğunu iddia ediyor ise ilahlık iddiasında bulunuyor demektir. Dolayısıyla "Halk, kendi kendini yönetir, hakimiyet hakkı halkındır." ilkesini savunan demokratik anlayış, ilahlık iddiasında bulunan, dolayısıyla şirk ve küfürden başka bir anlayış değildir. (Maide, 5/44, 45 ve 47)

İslam'da, Hakimiyet Hakkı Sadece Allah'a Aittir

İslam, kelime olarak Allah'a boyun eğmek ve ona teslim olmak anlamına gelmektedir.

İlk insan, ilk peygamber Hz. Âdem (as)'den bu yana gönderilen her peygamberin getirdiği dinin adı İslam'dır (Al-i İmran, 3/19). Çünkü Allah, "Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı seçip beğendim." (Maide, 5/3) buyurmaktadır. Demokrasi, halkın iradesine dayanan, insan aklının eseri olan beşerî bir din iken Müslüman'ın tâbi olduğu İslam ise vahye dayanan, ilahi bir dindir. Hüküm de hakimiyet de mutlak anlamda sadece Allah'a aittir; İslam'a göre şekillenmiş ve her türlü değer yargısını İslam'a göre belirlemiş olan bir toplum, bu hükümden başka bir hükmü asla kabul edemez. Bu, İslam akidesinin bir gereği ve sonucudur. Hüküm koymak Allah'a ait bir yetkidir. Başkalarının bu konuda herhangi bir ortaklığı ve yetkisi yoktur. Hiç kimsenin Allah ile birlikte hüküm koyması da söz konusu değildir. Allah, hükmüne hiç kimseyi asla ortak etmez (Kehf, 18/26).

Dolayısıyla hiç kimse, Allah'a ve resulüne rağmen hüküm koyamaz. Allah ve resulü herhangi bir konuda hüküm vermiş ise kadın ve erkek hiçbir müminin o konuda başka bir şeyi tercih etme hakkı yoktur (Ahzab, 33/36). İhtilaflarda çözüm için başvurulacak yegâne merci, yine Allah ve resulüdür (Nisa, 4/59). Bu ihtilaflarda resulün verdiği bir hükme, içlerinde herhangi bir sıkıntı duymaksızın ve tam bir teslimiyetle teslim olunmadığı takdirde, iman edilmiş de olunmaz (Nisa, 4/65). Bir başka ayette ve benzeri diğer ayetlerde Allah teala, bütün kapsamı ve boyutlarıyla hakimiyetin yalnızca kendisinin olduğunu dile getirmektedir. "Hüküm yalnız Allah'ındır. O, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur" (Yusuf, 12/40). Ayrıca bir başka ayette de Allah'ın izin vermediği konularda kanun koymanın şirk, bu şekilde kanun yapanların bu yetkilerini kabul edip onlara karşı çıkmamanın, onları Allah'a ortak kabul etmek olarak vurgulandığını görmekteyiz (Şura, 42/21).

Görüldüğü gibi, İslam'da meşruiyetin kaynağı vahiydir, demokrasilerde ise insan aklıdır yani heva ve hevestir (Furkan, 25/43). De-

mokrasilerde halkın çoğunluğunun kararı esas alınır. Meşruiyetin ölçüsü insan aklıdır. Helal ve haram koyucu, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi, helal; Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb. haram kılabilir. Çünkü demokrasilerde tek belirleyici unsur, halkın iradesidir.

İslam'da ise meşruiyetin kaynağı, vahiydir. Yani bir şeyin meşru olup olmadığını, Allah (cc) tespit eder. Ancak o, emir ve yasak koyabilir, helal ve haramı o, tayin edebilir. Çünkü Allah'tan başka hiç kimsenin hüküm koymak hakkı yoktur (Enam, 6/57; Yusuf, 12/40, 67; Kasas, 28/70, 88). Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler, cahili hükümlerdir ve bu hükümleri kabul etmek, hüküm koyanları Allah'a şirk koşmak ile aynı anlama gelir (Maide, 5/50).

İşte İslam ile demokrasi ya da beşerî diğer dinler arasında hiçbir zaman giderilemeyecek olan çelişki budur. İslam nazarında, hakimiyet hakkının tespitinde, helal ve haramı tayin etmede, kanun ve şeriat vazetmede, demokrasilerde sadece bir iddia olarak kabul edilen çoğunluk kavramının hiçbir anlamı ve önemi yoktur. Bütün insanlık şirk koşsa, ben Müslüman'ım diyen bir kimse, tek başına da kalsa şirki asla mazur göremez ve gösteremez. Çünkü bilir ki Allah teala, diğer günahları affetse de şirki asla affetmeyecektir (Nisa, 4/48, 116). Dolayısıyla İslam ile demokrasi dininin uzlaşması, barışık bir şekilde bir arada yaşaması asla mümkün değildir. Çünkü demokrasi ayrı bir din, İslam da ayrı bir dindir. "Sizin dininiz size, benim dinim de bana." (Kâfirun, 109/6) ayeti, şirkle uzlaşmayı, onunla bir arada yaşamayı kesinlikle yasaklamıştır. Tevhit ve şirkin ayrı birer din olduğunu belirten şehit Seyyid Kutup, bu ayetle ilgili olarak şu önemli tespiti yapmıştır: "Şüphesiz cahiliye cahiliyedir, İslam da İslam. Aralarında derin farklar vardır. Tek çare bütünüyle cahiliyeden sıyrılmak ve yine bütünüyle İslam'a girmektir. Tek yol, içindeki bütün özellikleri ile cahiliyeden ayrılmak ve bütün özellikleri ile İslam'a geç etmektir. Düşüncede, sistemde ve uygu-

lamada tamamen ayrı. Bu, ortak noktalarda buluşma-ya asla müsaade etmeyen bir ayrılıktır. Yardımlaşmayı imkânsız kılan bir farklılıktır. Ne zaman cahiliye taraftarları bütünü ile cahiliyeden İslam'a geçerlerse o zaman sona erer. Yama yapmak yok. Orta yolda çözüm arama yok. Yolun ortasında buluşma yok. Cahiliye, istediği kadar İslam kılığına bürünsün. İsteddiği kadar İslam'ın adını kullansın."

Batılı emperyalist devletlerin diğer ülkelere demokrasi dayatmalarının nedeni, gerçekten halkın özgür, hiçbir baskı altında kalmadan kendi iradeleriyle yöneticilerini seçmesi -asla- değildir.

Eğer böyle olsaydı Cezayir'de 26 Aralık 1991'de gerçekleştirilen genel seçimlerin birinci turunda oyların, resmi kaynaklara göre %55'ini, İslami Selamet Cephesi (FIS) kaynaklarına göre ise %80'ini alan İslami Selamet Cephesi'ne karşı, Batılıların desteklediği Cezayir'in kukla ordusu, 16 Ocak 1992 tarihinde, yani seçimlerin ikinci turunun yapılacağı tarihe beş gün kala gerçekleştirdiği darbe ile yönetime el koymazdı. Bu destekle de yetinmeyen Batılı emperyalist devletlerden 12 AT (Avrupa Topluluğu) ülkesi, Lizbon'da toplanarak askeri darbenin "anayasal" olduğunu kabul etmişler, insan haysiyetini ve özgürlüğünü hiçe sayan askeri cuntaya 484 milyon dolar kredi açmışlardır. Daha dün denebilecek kadar kısa bir süre önce, 25 Ocak 2006'da, Filistin'de yapılan seçimlerde HAMAS %55 oy alarak 132 sandalyeli mecliste 76 milletvekili aldığı hâlde, başta işgalci Siyonist İsrail olmak üzere demokrasiyi diğer ülkelere dayatan Batılı ülkeler, HAMAS'ın bu galibiyetini kabul etmemişlerdir. Ya Mısır'da seçilmiş Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'ye yapılan darbe ve darbelerinin Batılı demokrat ülkeler tarafından

Bir Müslüman, böyle bir sistemi yani halkın iradesinin üstünde başka bir iradenin asla kabul edilmediği bir sistemi, demokrasiyi, kabul edebilir mi? Elbette, kabul edemez. Kaldı ki demokrasilerde, iddia edildiği gibi, hakimiyet hakkının halka ait olduğu da içi boş bir yalandan, bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü demokrasi ile yönetilen ülkelerde, hakimiyet hakkı, hiçbir zaman ve hiçbir ülkede halka ait olmamıştır.

desteklenmesi? Günümüz demokratları, acıttıkları zaman putlarını yiyen Kureyş müşrikleri kadar bile kendi dinlerinde, ideolojilerinde samimi değiller. Dünyanın çeşitli bölgelerinde, özellikle Orta Doğu'da diktatörlükler, Batılı emperyalist, işgalci devletlerin eseri değil midir? Halklara rağmen, insan hak ve özgürlüklerini hiçe sayan diktatörlükleri yönetimde tutan, bu işgalci, sömürücü, demokrat Batılı devletler değil midir? Batılı sömürgeci devletlerin geri bıraktıkları bu ülkelere demokrasiyi dayatmalarının tek nedeni, seçimleri istedikleri şekilde yönlendirerek destekledikleri, kendi

menfaatlerini devam ettirecek işbirlikçi yöneticilerin işbaşına getirilmesidir. Şimdiye kadar baskıyla, dayatmayla iş başında tuttukları bu diktatörlükler kanalıyla, sömürülerini devam ettirmişlerdir. Bundan sonra da parayla, şantajla, tehditle satın aldıkları işbirlikçi yöneticileri, çeşitli hilelerle yönlendirdikleri sözde seçimler sonucunda iş başına getirerek sömürülerini devam ettirme istekleri vardır.

Bir Müslüman, böyle bir sistemi yani halkın iradesinin üstünde başka bir iradenin asla kabul edilmediği bir sistemi, demokrasiyi, kabul edebilir mi? Elbette, kabul edemez. Kaldı ki demokrasilerde, iddia edildiği gibi, hakimiyet hakkının halka ait olduğu da içi boş bir yalandan, bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü demokrasi ile yönetilen ülkelerde, hakimiyet hakkı, hiçbir zaman ve hiçbir ülkede halka ait olmamıştır. Hakimiyet hakkı, Her zaman küçük bir azınlığın, sermayedar, kapitalist, eliti bir grubun elinde olmuştur, halen de olmaya devam etmektedir.

Sadece demokratik sistemlerde değil; kapitalizm, faşizm, komünizm gibi totaliter sistemlerde de bir Müslüman'ın, Müslümanca yaşama-

şı mümkün değildir. Çünkü beşerî sistemler, vahyi yok sayarak hatta düşman görerek seküler bir anlayışla toplumu yönetmektedirler. Bir Müslüman ise ancak vahye göre yönetilen bir toplumda, Müslümanca yaşayabilir. Bu nedendir ki bir Müslüman'ın temel görevi, vahyin egemen olduğu bir toplum oluşturmaya çalışmaktır. Bu amaçla marufu emretmek ve münkerle mücadele etmek için olanca gücüyle gayret sarf eder (Al-i İmran, 3/104, 110; Enfal, 8/39). Çünkü Peygamber (as)'in buyurduğu gibi, iyiliği, marufu emretmenin ve kötülüğü, münkerden

uzaklaştırmanın dışında kalan her şeyin aleyhinde olduğunu bilir. Münkerin, zulmün, şirkin egemen olduğu bir ortamda adalet olmaz; adaletin olmadığı yerde ise İslami yaşam olmaz. Bu nedenle her Müslüman, vahyin egemen olduğu adalet toplumunu oluşturmakla mükelleftir. Dolayısıyla hiçbir Müslüman, gücüm yetmiyor, ben mustazafım (zayıf bırakılmış, zaafa düşürülmüş) diyerek maruz bırakıldığı zulmü, münkere dayalı şirk toplumunu kabullenemez. Müslüman tek başına da kalsa içinde yaşadığı şirk sistemine karşı mücadele etmeyi vazgeçilmez bir görev olarak bilmelidir. Çünkü ben Müslüman'ım diyen bir kimse, böyle bir sistem içerisinde Müslümanca yaşamının mümkün olmadığını bilir. Eğer Müslüman, bütün gücünü kullanmasına rağmen toplumu dönüştüremiyorsa onun yapacağı şey, var olan şirk sistemini kabullenmek değil, oradan inancını daha rahat yaşayabileceği başka bir yere hicret etmektir (Nisa, 4/97-100).

İslam'da Hüküm de Hakimiyet de Allah'ındır

Kanun ya da hüküm koyma hakkı, kime aittir; halka, yani halkın temsilcilerinin oluşturdu-

Son peygamber, kendisine iman eden müminler, bir taraftan işkenceden geçirilirken, kimileri de işkenceler altında şehit edilirken bile kendisine yapılan devlet başkanlığı teklifi dâhil, mücadelesini kolaylaştırıcı, işkence ve zulümleri hafifletici hiçbir teklifi kabule yanaşmamış ve bütün teklifleri "Bir elimi ayı, bir elimi güneşe verseler dahi..." diyerek elinin tersiyle itmiştir.

ğu parlamentolara mı yoksa Allah'a mı ait olmalıdır? İşte beşerî sistemlerle vahyi esas alan İslami sistem arasındaki temel fark buradan kaynaklanmaktadır. Bu farkın giderilmesi ya da bir noktada uzlaşılması da mümkün değildir. Çünkü hüküm ve hakimiyet, rablık ve ilahlıkla ilgili bir konudur. Yani kim hüküm koyuyor ve hakimiyet hakkının da kendine ait olduğunu söylüyorsa o, ilahlık ve rablık iddiasında bulunuyor demektir. Kur'an-ı Kerim'de İslami ve cahili olmak üzere iki tür hakimiyetin olduğundan bahsedilir. Nitekim bir ayette: "Onlar hâlâ cahiliye hükmünü mü

arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir? (Maide, 5/50) buyrulmak suretiyle, hüküm hakkının sadece Allah'a ait olduğu belirtilmektedir. Bir kişi ya Allah'ın hükmünü ya da cahiliyenin hükmünü kabul eder, tercih kendisine aittir. Ancak ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin, Allah'ın hükmünden başka bir hükmü tercih etme hakkı yoktur.

Çünkü İslam, hayatı çepeçevre kuşatan bir dindir. Hiçbir şey boşuna yaratılmamış (Sad,38/27) ve başıboş da bırakılmamıştır (Kıyame, 75/36). Hayatın her alanını düzenleyen ya bir ayet ya bir hadis ya da ayet ve hadise uygun bir içtihadî hüküm söz konusudur. Bilindiği gibi içtihat, hakkında ayet ve hadis bulunmayan konularda yapılır. İctihat, keyfi olarak heva ve hevese göre yapılmaz. Dolayısıyla içtihat mutlaka ayet ve hadisin ruhuna uygun olmalıdır. Hiç kimse, Allah'a rağmen, kendi heva ve hevesine göre kanun koyma hak ve yetkisine sahip değildir. Ben Müslüman'ım diyen birinin, Allah'a rağmen kanun koymaya kalkışması mümkün olmadığı gibi, böyle yapanlarla birlikte olması, onları kabul etmesi ve desteklemesi de söz ko-

nusu olamaz. Çünkü böyle yapmanın şirk olacağını, şirkin de sahibini cehenneme götüreceğini bilir.

Partisel çalışmanın ya da demokratik mücadelenin Müslümanların önünü açacağını, İslami çalışmalar için uygun bir zemin hazırlayacağı tarzındaki düşünceler, Kur'an'da kıssaları anlatılan hiçbir peygamberin verdiği tevhidi mücadeleyle bağdaştırmak mümkün değildir. 950 senelik tevhit mücadelesinde Hz. Nuh (as), ateşe atılmasına rağmen Hz. İbrahim (as) ve işkence, baskı ve boykota rağmen Hz. Muhammed (as) dahil hiçbir peygamber, kendilerine ya da birlikte oldukları müminlere yönelik zulmü kısmen de olsa durdurmak ya da azaltmak için, içinde yaşadıkları şirk sistemleriyle bu anlamda bir ilişkiye girmeyi asla denememişlerdir. Her peygamber ve beraberindeki bir avuç Müslüman, bizimle mukayese bile edilemeyecek derecede çok daha zor şartlarda, büyük kuşatılmışlıklar ve işkenceler altında oldukları hâlde tağuti sistemle uzlaşmadıkları gibi, birtakım haklar elde etmek için de sistemde kısmi değişikliğin peşinde de olmamışlardır.

Son peygamber, kendisine iman eden müminler, bir taraftan işkenceden geçirilirken, kimileri de işkenceler altında şehit edilirken bile kendisine yapılan devlet başkanlığı teklifi dâhil, mücadelesini kolaylaştırıcı, işkence ve zulümleri hafifletici hiçbir teklifi kabule yanaşmamış ve bütün teklifleri "Bir elime ayı, bir elime de güneşi verseler dahi..." diyerek elinin tersiyle itmiştir. "Sizin dininiz size, benim dinim bana." (Kâfirun, 109/5) ayeti; biraz sizden, biraz bizden türü uzlaşma tekliflerine bütünüyle kapıların kapatıldığını göstermektedir. Kur'an-ı Kerim, son peygamber dâhil hiçbir peygamberin, kendilerine ve beraberindeki müminlere yönelik zulüm ve işkenceleri azaltmak için, tağuti sistemlerle uzlaşmaya çalıştığını bize göstermektedir. Tevhit mücadelesinde bu, değişmez bir metottur; zaten nebevi metot da budur. Akıl yürütme veya içtihat yoluyla hiç kimse, bu metodu değiştirmeye kalkmamalıdır. Partisel ya da demokratik mücadeleyi de bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bir Müslüman, halkın

iradesinin ilahlaştırıldığı partisel ya da demokratik bir yöntemi -velev ki İslami mücadele için uygun bir zemin oluşturacak dahi olsa- asla kabul edemez. Çünkü demokrasi, beşer aklının ürünü bir din iken İslam Allah'ın bizler için uygun gördüğü, seçtiği dindir.

H. Muhammed (As) Müşriklerle Asla Uzlaşmamıştır?

Son peygamber dâhil Kur'an'da zikredilen diğer peygamberler; bütün zorluklara, kendilerine yönelik saldırılara ve işkencelere rağmen, hiçbir zaman İslam'ın ilkelerini pazarlık konusu yapmamış, müşriklerle uzlaşmaya yanaşmamıştır. Bu konuda en ayrıntılı örneği son peygamber Hz. Muhammed (as)'ın hayatında görmek mümkündür. Mekke'de zulmün, vahşet ve işkencelerin tarihe kara bir leke olarak geçtiği o karanlık dönemde hem kendisine hem de müminlere insanlık dışı baskı ve işkence yapılırken işkenceleri durdurmak ya da biraz olsun hafifletmek için bile tevhitten ve ilkelere en küçük bir taviz dahi vermemiştir. Mekke'nin müşrik önderlerine, müstekbirleşen yöneticilerine, zenginlikle şımaran siyasi zorbalara karşı iletilmesi gereken ilahi mesajı gizlemeye, çarpıtmaya yeltenmemiş, putları ve putçuları övecek tavır kesinlikle sergilememiştir. Kendisinin ve müminlerin hayatı pahasına işkencelere, boykotlara rağmen; kimseden çekinmeden, sözünü eğip bükmeden, müşrik önderlerin hoşuna gitmese de Kur'an'ı ve Allah'ın hükümlerini, açık ve net bir şekilde insanlara tebliğ etmiştir.

Tevhidi tebliğin önderi Hz. Peygamber (as), ihtiyacı olduğu zamanlarda da müşriklerden yardım kabul etmemiştir. Hz. Peygamber (as), "Bedir'e doğru giderken cesareti ve kahramanlığıyla ün yapmış bir müşrik Resulullah'ın yanına geldi ve "Sana tabi olmak ve seninle birlikte yara almak istiyorum." dedi. Resulullah ise: "Allah'a ve resulüne inanıyor musun?" diye sorunca yardıma gelen müşrik: "Hayır." cevabını verdi. Bunun üzerine yüce Resulullah: "Öyleyse geri dön. Ben bir müşrikten yardım almam." diye buyurdu. Bu müşrikin yardıma gelmesi, ilk anda ashap arasında sevinç yaratmıştı oysa.

Hadisi rivayet eden Hz. Aişe (ra), sonraları şunları anlatıyor: "Adam gitti, bir ağacın yanına vardığımızda yine geldi ve aynı teklifi yaptı. Resulullah da aynı cevabı verdi. Resulullah, Beyda taraflarına varınca yine geldi ve yine aynı cevabı alınca bu sefer "Evet, inanıyorum." cevabını verdi. Bunun üzerine Resulullah: "O hâlde yürü." diye buyurdu.

Aynı türden başka bir örnek ise Hubayb b. Abdurrahman, o da babasından, o da kendi babasından: "Resulullah bir sefere çıkarken kavimimden olan bir adamla yanına gittik ve kendisiyle birlikte savaşa katılmak istediğimizi bildirdik. O da: "Müslüman oldunuz mu?" diye sordu. Biz ise "Hayır" cevabını verdik. Bunun üzerine Resulullah şöyle buyurdu: "Biz müşriklere karşı müşriklerden yardım almayız." Sonra biz Müslüman olduk ve savaşa katıldık."

Her iki olay da bize önemli gerçekleri anlatmaktadır. Bedir'e çıkmakta olan Resulullah, çevresinde kahramanlığı ve cesaretiyle ün yapmış bir müşrikin yardım teklifini "Allah'a ve

resulüne iman etmediği" için kabul etmiyor. Hâlbuki ashap, moral yönü ile bu yardım teklifini olumlu karşılamışlardı. Ancak peygamber, neyin uğruna savaştığını ashabından daha iyi bilmektedir şüphesiz. Böyle kritik bir dönemde, Müslümanlarla müşrikler arasında birtakım dostluklar, yardımlaşmalar kurulursa bu, tevhidin insan hayatındaki kurumlaşma mücadelesine ileride köstek teşkil edecek, savaşta kurulan ittifaklar giderek duygusal yakınlaşmalara, düşünce beraberliklerine hatta pratik uzlaşmalara da yol açacaktır. Oysa İslam'ın yeryüzünde kavga vermesinin asıl amacı; şirki, düşünce ve kurumlarıyla tamamen söküp atmaktadır. Bunun için de kesin ve açık bir tavır gereklidir. Şartlar ne olursa olsun, müşriklerle kurulacak bir ittifak, dinin pratikte gerçekleştirilmek istediği hedefleriyle bağdaşmamaktadır.

Bu iki olay ve benzeri diğer olaylar da bize göstermektedir ki İslami mücadele sürecinde müşriklerle her türlü ittifakın Resulullah (as) tarafından uygun görülmediği, bundan şiddetle

kaçındığı gerçeğinin böylesine açık rivayetlerle belgelenmiş olmasıdır. Kaldı ki Resulullah bir başka hadis-i şerifinde açıkça, "Müşriklerin ateşiyle aydınlanmayınız." diye emretmiştir (Nesai, K. 48, B. 52).

Başından beri anlatılanlardan da anlaşılacağı üzere, son peygamber (as) dâhil hiçbir peygamberin, tevhit mücadelesinde, kendi çağının müşrik önderleriyle uzlaştığına dair -küçücük de olsa- hiçbir emare bulunmamaktadır. Tersine, uzlaşmama noktasında hem vahiyde hem de peygamberlerin uygulamalarında kesin talimatlar vardır. Bu da bize gösteriyor ki tevhit ile şirkin, küfür ile imanın, mümin ile kâfirin, muvahhit ile müşrikin, uzlaşma içerisinde bir arada yaşaması asla söz konusu değildir. Bu, konjonktür ya da içtihatla değiştirilebilecek bir durum da değildir. Çünkü İslam'da, tevhit ile şirk arasında uzlaşma veya orta yol yoktur. Ancak hak veya batıl, hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt olarak varlıklarını sürdürebilir.

Merhum şehit Seyyid Kutup'un deyimiyle, "Hiç şüphesiz tevhit bir sistem, şirk ayrı bir sistemdir. Bunlar asla buluşup birleşemez. Tevhit, insanı bütün bir varlıkla birlikte ortağı olmayan tek Allah'a yöneltir. İnsanların inanç sistemlerini ve hukuklarını, değerlerini ve ölçülerini, eğitim ve ahlakını, hayat ve varlıkla ilgili tüm düşüncelerini kendisinden alacağı kaynağı belirler. Müminin kendisinden alacağı bu kaynak Allah'tır, sadece Allah, ortaksız olarak Allah. Bu nedenle müminin hayatı, bütünüyle bu ilke üzerinde kuruludur. Gizli veya açık, hiçbir şekilde şirke karışamaz. Yolunun tüm aşamalarında böyledir. Böyle net bir ayrılık, hem davet edenler için bir zorunluluk hem de davet edilenler için bir zorunluluktur. Şüphesiz, cahiliye cahiliyedir, İslam da İslam. Aralarında derin farklar vardır. Tek çare, bütünüyle cahiliyeden sıyrılmak ve yine bütünüyle İslam'a girmektir. Yama yapmak yok. Orta yolda çözüm aramak yok. Yolun ortasında buluşmak yok. Cahiliye, istediği kadar İslam kılığına bürünsün, istediği kadar İslam'ın adını kullansın... Öyle ise bu tam bir

uzaklaşma, kesin bir ayrılık ve apaçık bir karşı tavırdır: "Sizin dininiz size, benim dinim bana."

Peygamberler ve onların verdikleri müca-deleler bizlere örnek olduğuna göre, (Ahzap, 33/21; Mümtetine, 60/4) bizim de İslam'ı hayata hâkim kılma mücadele şeklini ve yöntemini, bu örneklikler doğrultusunda yeniden gözden geçirmemiz gerekmez mi? İslam'ın egemen olmadığı sistemlerde yaşayan Müslümanların, tevhidi tebliğin önderlerinin bu örnekliklerini dikkate almadan konjonktürel ya da içtihadi birtakım yöntemler belirlemeleri ne kadar İslami olacaktır? Mücadele şeklimizi bu çerçevede yeniden dizayn etmek ve konumumuzu da buna göre yeniden tanzim etmek durumundayız.

Netice olarak son peygamber Hz. Muhammed (as)'ın tevhit mücadelesi! tercihimize bırakılmış, uysak da olur uymasak da olur türünde bir örneklik değildir; tersine mutlaka uymamız gereken bir örnekliktir. Dolayısıyla son yıllarda yoğun olarak gündemimizi meşgul eden demokratik mücadele ve müşriklerle ya da şirk sistemleriyle ilişkilerimiz, bu örneklikler çerçevesinde yeniden değerlendirilmelidir. Devlet başkanlığı teklifi dâhil, bütün uzlaşma tekliflerini reddeden son peygamberin bu duruşu, günümüz Müslümanları için de örnek olmalı ve yaşadıkları gayri İslami sistemlerle ilişkilerini yeniden gözden geçirmelidir. İçinde bulunulan sistemi değiştirmeye güç yetirilemeyince dayanak da olunmamalıdır.

Bilinmelidir ki demokratik ülkelerde yapılan ya da yapılacak her seçim, içinde yaşanan gayri İslami sistemin ömrünü uzatmaya yaramaktadır. Müslüman olduğunu söyleyen bazı kesimlerin, kendilerine yeni zemin oluşturur düşüncesiyle bu sistemleri desteklemeleri, peygamberler öncülüğünde verilen tevhidi mücadeleyle asla bağdaşmayacaktır. Çünkü peygamberlerin hiçbiri, güçleri yetmese bile tevhidi mücadeleyi uzlaşmadan, eğip bükmeden devam ettirmişlerdir. Dolayısıyla benim bireysel desteğimle ne olacak diyenler bilmeliler ki kanıyla canıyla kabul etmedikleri, reddettikleri şirk sistemlerini beslemektedirler.

7 Ekim - Filistin - Gazze

Cefai DEMİREL

7 Ekim'den bu yana geçen zaman, 135 günü aştı. Bu sürede Gazze'de sivil halka uygulanan katliamlar, ayarlarımızı bozdu. Millet olarak daha gergin, daha asabi ve moralsiziz. Akşam, haberleri izledikten sonra kimyamız bozuluyor, katliamı durduramamanın mahcubiyeti, İslam dünyasının parçalanmışlığını görmek, yürekleri sızlatıyor. Halkı Müslüman olan ülkelerin yöneticilerinin, ABD'nin eyalet valisi gibi davranmaları, ayrı bir vahim tablodur.

Sevban'dan (ra) rivayet edilen bir hadiste, "Yakında milletler, yemek yiyenlerin (başkalarının) çanaklarına (sofralarına) davet ettikleri gibi, size karşı (savaşmak için) birbirlerini davet edecekler." Sahabeden biri şöyle sordu: "Bu durum, o gün bizim sayıca azlığımızdan dolayı mı olacak?" dedi. Resulullah (sav) cevap verdi: "Hayır, tam aksine siz, o gün çok kalabalık ola-

Gazze; ayarlarımızı, kimyamızı değiştirdi. Daha doğrusu iman, şehadet ve İslam'ın izzetini koruma konularında, fabrika ayarlarımızın nasıl olması gerektiğini bizlere hatırlattı. Bu konularda yeterince hassasiyet göstermediğimizi ve iç dünyamızda öz eleştiri yapmamız gerektiğini bizlere gösterdi.

caksınız fakat selin önündeki çer çöp gibi zayıf olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın gönlünden sizden korkma hissini soyup alacak, sizin gönlünüze de vehn atacak." buyurdu. Sahabe, "Vehn nedir ya Resulallah?" diye sorunca Resulallah: "Vehn, dünyayı sevmek ve ölümü kötü görmektir." buyurdu.

Gazze; ayarlarımızı, kimyamızı değiştirdi. Daha doğrusu iman, şehadet ve İslam'ın izzetini koruma konularında, fabrika ayarları-

mızın nasıl olması gerektiğini bizlere hatırlattı. Bu konularda yeterince hassasiyet göstermediğimizi ve iç dünyamızda öz eleştiri yapmamız gerektiğini bizlere gösterdi.

Dilimizin ucuyla söylediğimiz, kalbimizin derinlerinden gelmeyen, "Biz de şehadeti arzuluyoruz." sözlerimizin ağızımıza oturmadığını, Filistinli kardeşlerin şehadet kavramının, şehadeti arzulamanın nasıl olması gerektiğini bizlere fiili olarak gösterdiler ve gösteriyorlar. Onlar

şehadeti arzuluyorsa biz neyi arzuluyoruz? Onların tevekküllerini görünce kendimizi sorgulamaya başladık. Onlar, Müslümanlar biz neyiz?

Evlatlarını, eşlerini, annesini, babasını, kardeşlerini kaybettiklerinde şükürler olsun şehidim var, diye sevinen biri Müslümanlar biz neyiz?

Evini, arabasını, işini, eşini, çocuğunu, anne ve babasını kaybeden Filistinli kardeşler, "hasbunallahu ve nimel vekil" diyorsa bizler rabbimizi vekil tayin edebiliyor muyuz?

Bizler, soğan 20 TL'ye çıkınca kıyamet koparan; evinden, arabasından, telefonundan, yiyeceğinden, konfor alanından çıkamayan bir topluluk hâline geldik. Durumumuz Musa'nın (as) Mısır'dan çıkarıp Kızıldeniz'i geçirdiği, Tih Çölü'nde bildircin eti ve kudret helvasından şikâyet eden kavme ne kadar benziyoruz.

İsrailoğullarının bu durumunu yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'den dinleyelim: **"Hani ey Musa! Biz, bir çeşit yemeğe asla katlanamayız. O hâlde bizim için rabbine yalvar da o, bize yerden biten sebze, kabak, sarımsak, mercimek, soğan versin, demiştiniz. O da size iyi olanı, düşük olanla değiştirmek mi istiyorsunuz? Öyle ise inin şehre! İstedığinin orada var, demişti."** (Bakara, 61)

Bugün Müslümanlar, şehadet ve İslam'ın izeti yerine; soğanı, sarımsağı, dünyalığı tercih eder olmuşlar.

Bugün Gazze'deki gibi bir durumla karşılaşsak "Vekilimiz Allah'tır." diyebilir miyiz? Gazzeli şehitler; Müslümanlığı, tevekkülü, şehadeti istemenin, onu arzu etmenin nasıl olması gerektiğini bizlere öğrettiler.

Gazzeli Müslümanlar Bizlere ve Dünyaya Neler Öğretti?

Sağlık sorunları sebebiyle serbest bırakılan İsraili iki yaşlı kadının, serbest bırakılması esnasında geri dönüp HAMAS'ın görevlisi ile el sıkışması, kendisine gelen eleştiriler üzerine, "Ama çok kibarlardı." demesi, çok önemlidir.

Savaşın da bir hukuku olduğunu, bir kez

daha bizlere gösterdiler. Rahmetli Aliya İzzet Begoviç'in Sırları kastederek "Onlar bizim düşmanlarımız, öğretmenlerimiz değil! Unutmayınız ki savaş, ölünce değil, düşmana benzeyince kaybedilir." sözü, önemlidir. İsrailoğulları, Müslümanlara işkence ediyor, zulmediyor olsa da Müslümanlar zulüm yapamaz, işkence yapamaz!

Esir takasında rehinelere HAMAS'lı yetkililerle "good bay" (hoşça kal) temennileriyle, dostların tokalaşmasıyla ayrılması görüntüsü, Siyonist destekli dünya medyasının, "Filistinliler gaddar, vahşi insanlar, yaşamayı hak etmiyorlar; bunlar, yapılan zulümleri hak ediyorlar." algısını yıkmıştır.

Esir takasında serbest bırakılan başka bir İsraili esir, "Onlar ne yiyorsa biz de onu yiyoruk: peynir, zeytin, salatalık..." diyordu. İsrail tarafının serbest bıraktığı Filistinli esirler ise gördükleri işkenceleri ve aç bırakılmalarını anlatıyorlardı. Müslümanlar, esir alsalar da onlara, insanca muamele etmek ve aç bırakmamak zorundadırlar.

Bugün Filistin'de çocukların, insanların temiz suya ve gıdaya ulaşmaları engellenmektedir. Mısır'da biriken gıda ve yardımların, Refah Sınır Kapısı'ndan Filistin'e girişine izin verilmemektedir. Dünya devletleri ve halkı Müslüman olan ülkeler, en temel hak olan gıdaya ulaşım konusunda üç maymunu oynamaya devam etmektedirler.

Esirlerden birinin köpeğine bile zarar vermeden sahipleri ile beraber serbest bırakılmıştı. Dünya üzerinde en fazla kan döken, ABD'dir. Vietnam'da, Japonya'da, Afganistan'da, Irak'ta ve daha başka ülkelerde, bu katliamları örtbas etmek için, devlet başkanları sahilde köpeğini gezdirerek "Biz, çok insancılız ve hayvan severiz." pozu veriyorlar. Gazzeli kardeşlerimiz, televizyon ve medyaya oynamadan savaşın, esirlerin ve hayvanların bir hukuku olduğunu ve bunları uyguladıklarını göstermişlerdir.

Dünya ülkelerinde ve gelişmiş ülkelerde deprem, tayfun, pandemi gibi durumlarda

halkın; marketleri, yıkık binaları yağmalama olayları görülür. Türkiye’de de Maraş merkezli depremlerde zincir marketlerin yağmalanması görülmüştür. “Acıkmıştım, susuz kalmıştım, mecbur kaldım, ekmek ve su aldım.” savunması kabul edilebilir fakat 100 ekran TV, buzdolabı yağmalamanın kabul edilir bir tarafı yok.

7 Ekim’den günümüze kadar, Gazze bombalanıyor, şehirler harabeye dönüyor fakat yağma olaylarına rastlanmıyor. Ateşkes aralarında halk, evlerine gidip kalan eşyalarını arayabiliyorlar. Yağmalama olayı, sadece İsrail askerlerinin Gazzelilerin evlerindeki ve şehitlerin üzerindeki takıları gasp etmeleridir. Yağma olayının refah seviyesi ile alakası olmadığı görülmüştür. Yağma, karakter bozukluğudur ve herkes, karakterinin gereğini yapmaktadır.

7 Ekim’den bu yana 30 bin Filistinli şehit oldu. Abdullah Taşkiran’ın Kan Toprağa Düşünce şiirinden bir bölümü sizlerle paylaşmak istiyorum:

*Ağıtlar yakılmasın ardımdan
Bilinsin, yüreklere işlensin*

*Yalnız Allah için yaşansın
Ve ölüm, Ölüm de yalnız Onun için olsun*

*Ne gözyaşı avutur gönülleri
Ne bir müjde güldürür bu yüzleri
Kim bilir belki kanımı bekliyor
Açmak için bu toprağın gülleri*

*Varsın zulüm bütün dünyayı sarsın
Varsın sevinçler de başka bahara kalsın
Madem ölüm tek bir defa gelecek
O da neden Allah için olmasın*

Ne kadar ömrümüz olursa olsun, bir gün bu ömür bitecek ve ölüm bize de gelecek. Bizlere soracaklar: “Ölüm kapınızı çalana kadar ne yaptınız?” Bizler de cevaben, “Dünyalık biriktirdik, çocuk büyüttük, yedik, içtik.” diyeceğiz. Ne yaparsak yapalım, belki direksiyon başında, belki hastane odasında, belki yatağımızda, dünya nimetlerine tam doymadan ölüm kapımızı bir gün çalacak! Madem ölümden kaçış yok.

Dünya zevklerimiz bir sınırı yok. Öyle ise isteklerimiz bir kısmı ahirete ertelenebilir. Ahirete ertelediğimiz isteklerimize kavuşabilmek için, dünya hayatımızın finali güzel bir sonla yapmak, ne kadar güzel olur!

"Varsın sevinçler de başka bahara kalsın/ Madem ölüm tek bir defa gelecek/ O da neden Allah için olmasın." Filistinli kardeşlerim; sevinçlerini, isteklerini başka bahara erteleyip finali en güzel şekilde yapmaktadırlar.

Sosyal medya ve haber kanallarında şehit olan yakınları için, "Hasbinallahu ve nimel vekil" (vekilimiz Allah'tır) dediler.

"Allah'a şükür, dört evladımı şehit verdim." dediler. "Allah'tan başka kimseden yardım istemeyiz, o dilerse layık olan kimseleri yardıma gönderir." dediler.

Bu sözler, Müslüman olduğunu iddia eden bizler için bile deprem etkisi yarattı. "Sübhanallah! Bu, nasıl tevekkül? Böyle bir acıya nasıl dayanabiliyorlar?" dedik.

Bu deprem, etkisini sadece bizde mi yarattı? Hayır! Gayrimüslim ülke vatandaşları da "Nasıl olabilir böyle bir inanç, böyle bir metanet?" dediler.

Algı medyasıyla zihinleri bulanmış ve "Müslüman, eşittir terörist." sözüyle bildikleri Müslümanların; naif, insancıl, efendi insanlar olduğunu gösterdiler. Şehadet gibi yüksek bir mertebenin önemini hem bizlere hem de gayrimüslim toplumlara öğrettiler.

Savaştan korkan İsraili bir askerin, savaşa gitmemek için komutanına karşı çıkmasını ve "Ben ölmekten korkuyorum, onlar ölmekten korkmuyorlar." dediği videoyu hepimiz izlemişi-

Savaştan korkan İsraili bir askerin, savaşa gitmemek için komutanına karşı çıkmasını ve "Ben ölmekten korkuyorum, onlar ölmekten korkmuyorlar." dediği videoyu hepimiz izlemiştir. Filistinli kardeşler, herkesin ölüm dediği kavramın yerine, İslam'ın "şehadet" kavramını oturttu. Gazze'de ölüm öldü; orada ölüm yok, orada "şehadet" var.

nizdir. Filistinli kardeşler, herkesin ölüm dediği kavramın yerine, İslam'ın "şehadet" kavramını oturttu. Gazze'de ölüm öldü; orada ölüm yok, orada "şehadet" var.

7 Ekim Sonrası Gazze'nin Kazanımları

1. Jeffrey Epstein dosyaları ve ABD liderlerinin pedofili kasetleri, Siyonist kapitalistlerin bu kasetler ile ABD ve İngiltere liderlerine şantaj yaptıkları ortaya çıktı. (Epstein 2019 yılında hapishanede asılarak öldürülür veya intihar eder.)

2. Bütün dünya insanları ABD ve Avrupa liderlerinin ne

tür pislik içinde olduklarına şahit oldu.

3. ABD, Epstein dosyalarıyla isimlerinin açıklanmasına misilleme olarak New York'ta Yahudi Ortodoks ayinlerinde çocuk katliamı ayinlerini ve yer altı tünellerini açığa çıkarttı.

4. ABD ve Avrupa'da halk, yöneticilerini ve "Biz, İsrail'e neden bu kadar tavizkârız (gebeziz)." diye sorgulamaya başladılar.

5. Bütün insanlar, terörist bildikleri Müslümanları ve bu dinin ilham kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'i tekrar araştırmaya başladılar.

6. "Museviler soykırıma uğramış millettir, mazlum millettir." algısını kırdılar. Siyonist İsrail'in bütün dünya için baş belası bir kavim olduğunu dünyaya gösterdiler.

Filistin, Gazze şehadeti seçti ve cenneti hak etti. Onlar, kazandı. Müslümanlar olarak bizler dünya nimetlerini tercih ettik. Ne şehadeti hak ettik ne de Gazzeli Müslümanlara yardım edebildik. Rabbim, Gazzeli kardeşlerimizin şehadeti kabul etsin. Bizleri de şehadeti arzu eden kullarından kılsın. Amin.

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞIFASI KİTAPIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

Sadre Şifa Değil mi Kur'an?

Taşkın ÖNEL

"... Gönüller ancak Allah'ı zikrederek huzura kavuşur." (Rad-28)

Huzur-ı ilahide rahmet var diyorsa Allah, ondan şüphe mi edilir? Şayet kalbinde zerre kadar şüphe duyan varsa dönüp kalbine bir bakmalı, kendini yoklamalı. Zira âlemlerin rabbi olan Allah (cc), vaadinden asla dönmez. Huzuru, sükûneti, ferahlığı vadetmiş ve bunu, kendi zikrine endekslemişse elbette o zikirde genişlik vardır. Bu konuda şüpheye yer bırakacak hiçbir şey yok. O hâlde huzuru getirmeyen zikrin sebebi ne olabilir? Binler, on binler ile ifade edilen sayılara endekslenen zikir kelimeleri, neden kifayet etmez? Günlere, haftalara hatta aylara yayılan ibadet seanslarının niçin faydası görülmez? İnsanlar huzur buluyor da dışa vurmaktan mı imtina ediyorlar ya da göze gelmekten, tekrar huzursuzluğa düşecek olmaktan mı korkuyorlar? Bu işte garip olan taraf ne? Öyle ya zikir ile gelen huzur, ne diye insanlara özlenen sakinliği vermiyor? He-

X kuşağı dedikleri kuşak, mahrumiyet içinde büyüdü, benlikleri örselendi; fakat edepten, ahlaktan, inançtan haberdar idiler. Asgari düzeyde bir Allah korkusu, biraz vicdan kırıntısı, her an uçacakmış gibi, emaneten duran ahlak ölçüleri vardı ellerinde.

men herkesin içinde olduğu buhran, toplumun birbirine tahammül edememesi, en ufak bir kıvılcımla patlamaya hazır birer bomba misali olan insanların hal-i perişanın sebebi nedir?

X kuşağı dedikleri kuşak, mahrumiyet içinde büyüdü, benlikleri örselendi; fakat edepten, ahlaktan, inançtan haberdar idiler. Asgari düzeyde bir Allah korkusu, biraz vicdan kırıntısı, her an uçacakmış gibi, emaneten duran ahlak ölçüleri vardı ellerinde. Mahrumdular pek çok şeyden: sevgiden, imkândan,

saygıdan... Hep bir eksiklik duygusu, istediklerini gerçekleştirememeye pişmanlığı hiçbir zaman yalnız bırakmadı bu kuşağı. Camilerde, kurslarda, medreselerde Kur'an talimi yaptılar çokça fakat ilahi mesajın, ruhlarına nüfuz etmesine müsaade etmedi ya da edemediler. İçinde hep bir boşluk barındıran bu kayıp neslin huzursuzluğu da büyük oldu. Hiçbir zaman kurtulamadı bu huzursuzluktan. Çocukken hayalleri alındı elinden, hayatın soğuk ve zalim yüzüyle karşı

karşıya bırakıldı. Ya tarlada ebeveynlerinin peşinden yardım için koşturdu ya ev işlerine yetişmeye çalıştı ya da sanayide çocuk işçiydi yağlı elleriyle soğukta. Ne kendine ayırabilecek zamanı ne kendini gösterebileceği bir ortam ne de onu dinleyecek birileri vardı. Derdi kocamandı, huzursuzluğu çöller kadar. Ancak elindekilerinin hiçbiri tam değildir ki huzursuzluğu gidersen ya da en azından hafifletsin: azıcık ahlak, birazcık örf, yüzünden Kur'an okumak... Neye yetecekti ki bunlar? Hele bir de bunları doğru yerde ve doğru zamanda kullanmayı bilmeyen üstelik böyle bir şeyi istemeyen bay ve bayan X, huzuru da ıskalamış oluyordu. Allah zikri yalnızca dillerde tezahür eden birkaç esmaul-hüsna'nın ötesine geçmemiştir. Tüm bu olumsuzlukların üstüne, hızla şehirleşen ve şehirleştikçe birbirine yabancılaşan, birbirini umursamayan bir toplum, yaşam tarzı eklendi. Teknoloji, akıl almaz bir gelişme gösteriyor, hayatı kolaylaştırıyor, insanın insana olan ihtiyacını en az seviyeye indiriyor ya da yok ediyordu. Bütün bu gelişmeler, mahrumiyet içinde yetişen X kuşağının celladı olmuş, ipini çekmiştir bir bakıma. Dünyevi imkânlar, tüm cazibesıyla koca bir kuşağı içine çekmiş, âdeta yutmuştur. Sadece dilinde tezahür eden ve kalbe hiçbir faydası dokunmayan zikir de terk edilmiştir. İşte bir kuşağın uçuruma son sürat yuvarlanışını izledik çaresizce. Zira hayatının hiçbir noktasına uygulamadığı Kur'an'ı, zikri dilinden de söküp atmış; huzura, genişliğe açılan son kapıyı da kaybetmiştir. Yani yüce Allah'ın (cc), niçin yapmadığınız şeyleri söylüyorsunuz, uyarısını belki de en çok hak eden bir nesil, eriyip manen yok olmuştur. İşte bu, maneviyatı yitip, dünyeviliği kible edinmiş, değer yargıları yozlaşmış, dolandırmayı marifet sayan neslin inşa ettiği toplum da maalesef acuze bir toplum olup çıkmıştır.

Anne, baba X'in yetiştirdiği çocuklar da bu garabet kuşağın kodlarını yüklenmiştir. Hayatının kaybolmuş bütün arzularını, biz yaşamadık bari onlar yaşasın, düsturuyla çocuklarına yap-

tırma yoluna koyulmuştur. X'in mamulü Z de ifade yerindeyse defolu doğmuş ve bu yönde gelişim göstermiştir. Her istediği yapılan, saygı bilmeyen, değer yargılarını çağ dışı bulan bu yeni nesil, Kur'an'ı da Allah'ı da bilmeden yetiştirilmiştir. Bunlardan azıcık haberdar olanlar ise X kuşağının gudubet örnekliliği sebebiyle farklı mecralara kaymıştır. En iyileri, dini modernleştirip hevalarına uydurma yolunu seçerken "tanrı" mefhumunu dahi inkâr eden çocukları oldu bazı ebeveynlerin. Dolayısıyla sadre şifa olan Kur'an, zikir; artık bir anlam ifade etmemeye başladı. Böyle olunca yalandan sarıldığımız din de sahibi olan Allah da bizi terk etti. Alnı secde gören, haris ihale avcılarını, Hac vazifesini en lüks otellerde ifa eden riyakâr tüccarlar, makam sevdasıyla ellerini göbüklerinin üstünde tutan bürokratlar, memurlar her yerde bitiverdi. Anne babalar, Allah'ı öğretmeden önce yabancı bir dili, matematiği öğretiyor çocuklarına. Haram yol, hak; üçkâğıtçılık, uyanıklık olarak verilme-ye başlandı. Üç kuruşa beş köfte olmuyor işte her zaman. Kulun hesabı Allah'ın rızasına uymayınca zikri de huzur vermiyor insana.

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞIFASI KİTABIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

İbadette Ruh ve Beden Bütünlüğü

Erdal TUĞRUL

Evrenin rabbi olan, sonradan yaratıklarının hiçbirine benzemeyen, ilmi ile gizli, açık her şeyi bilen, yarattığı bütün varlıkları bir sistem üzere yaratıp başıboş bırakmayan, gönderdiği kitap ve peygamberler ile kullarına hidayet veren, af ve mağfi-ret için insana mühlet tanıyan, canlılar arasında insanı seçip muhatap alan, kalpleri evirip çeviren, sabrı ve direnmeyi bizlere öğreten ve öğütleyen, akli verip akletmeyi öğreten, sayısız nimetler yaratıp insanın hizmetine sunan, bir dakika sonradan bile haberimiz yokken bize gideceğimiz yolları ve sonuçlarını bildiren, yeryüzünde söylenen sözlerin en doğrusunun sahibi olan, yolu gidilen yolların en müstakimi (düzgün, doğru, mutedil, dengeli) olan, ipi tutunulacak olanların en sağlamı olan, merhametlilerin en merhametlisi ve sonsuz kerem sahibi olan

İbadetler bazen öyle çok vücut olur ki ruhtan eser kalmaz hatta sadece şekil kalır desek yeridir. Şekilden öteye geçemeyen "ibadet"ler, failine hiçbir katkı sağlamayacağı gibi sonraki nesillere büyük hasarlarla ulaşır. Sonra bir bakarsın ki ameller çer çöp olmuş. Ruhtan arındırılmış bu ibadetler bir ceset gibidir, kendine de başkasına da hiçbir fayda sağlamaz.

Allah'ın (cc), şanı çok yücedir.

Dillerimiz, onu gereği gibi anmaktan aciz; aklımız, onu tahayyül etmeye muktedir ve yeterli değil. Onu gereği gibi ve hakkıyla anlatan yine kendisidir.

Bizi, yine ve yeniden bir ramazan ayına ulaştıran, ibadetlerimiz ve itaatimizle affedilme ümidimizi yeşerten Allah'a hamt olsun. Ramazan denince hemen her Müslüman'da çocukluğundan bulunduğu yaşa kadar birik-

tirilmiş anılar, özel duygular ve özlemine hissettiği anlar vardır. Pide kuyruklarındaki heyecanlı ve telaşlı bekleyişin ardından, sokak aralarından buram buram yayılan yemek kokuları arasında evlerimize gidişlerimiz, insanların iftar için hazırlanırken koşuşturmaları, oruç tutmaya yeni başlayan çocukların gururlu ve sabırsız bekleyişleri, iftar sonrası teravih için, özellikle ilk günler, çocukların camilere doluşması, yanan

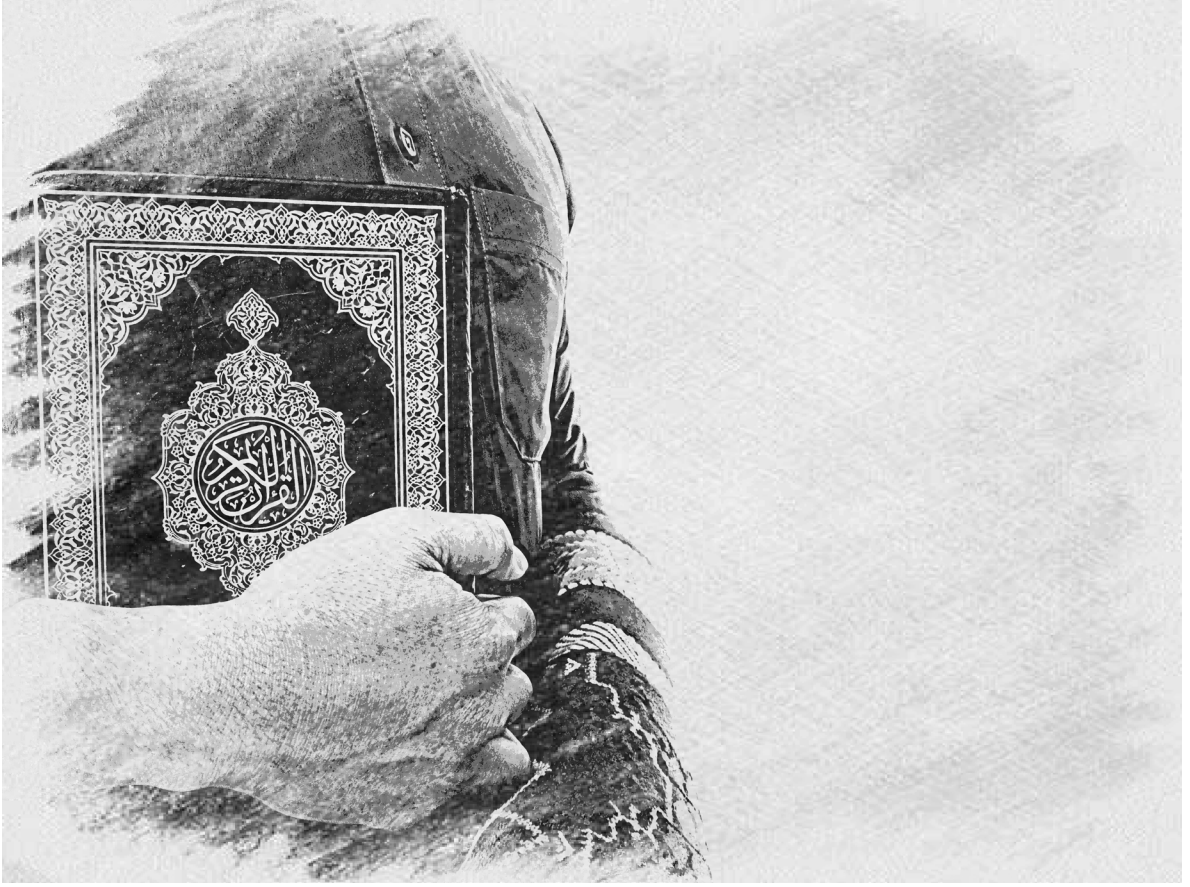

mahyalar, ikramlar, akraba ve komşu davetleri, televizyonlarda ramazan programları, sahuraya kaldırmak için dolaşan davulcular vs. Bütün bunlar ve daha sayamadığım birçok ramazan manzarası... Geçmişten günümüze aktarılan ve her devrin kendine has ramazan manzaraları... Ramazan, Müslüman toplumlarda her sene bir coşku ile karşılanır ve ifa edilir.

İslam medeniyet tarihi, toplumlarda birçok maddi ve manevi yapı oluşturmuş. Ramazan ve oruç kültürü de bu medeniyetin temel taşlarından biridir. Tabii ki İslam, topluma sunduğu her önermede yapılaş şekliyle birlikte mutlaka bir ruh, derin bir içerik, bireysel ve toplumsal mesajlar barındırır. İslam, kendi toplumunda emrettiği davranış ve tutumları sadece bedenle ve da ruhen öngörmez. Hangi ibadete bakarsak bakalım, vücudunun içinde bir ruh, ruhunun giyindiği bir vücut muhakkak vardır. Bahsettiğimiz bu ruh, aslında özü oluşturur. Yani yapılan eylemin neden yapıldığını, asıl maksadın nasıl hasıl olacağını, bu eylemin bir şekilden ibaret olmadığını anlatır. Bu beden ve ruh, tıpkı bir in-

san anatomisi gibi, ayrılmaz bir bütündür. Herhangi bir ibadeti sadece şekle indirgersek ya da sadece ruhuna atıfta bulunursak o ibadetin canına kastetmiş oluruz.

İbadetler bazen öyle çok vücut olur ki ruhtan eser kalmaz hatta sadece şekil kalır desek yeridir. Şekilden öteye geçemeyen "ibadet"ler, failine hiçbir katkı sağlamayacağı gibi sonraki nesillere büyük hasarlarla ulaşır. Sonra bir bakarsın ki ameller çer çöp olmuş. Ruhtan arındırılmış bu ibadetler bir ceset gibidir, kendine de başkasına da hiçbir fayda sağlamaz. Zaman geçtikçe anlamsızlaşan bu ameller ya toplum tarafından terk edilir ya da yine toplum tarafından anlam yüklenip canlandırılmaya çalışılır. İçi, Allah (cc) tarafından bir maksat, bir hakikat üzere doldurulan bu ibadetler, insanlar tarafından bidat, hurafe şeklinde dizayn edildiğinde din, tanınmaz bir hâle geldiği gibi, hedeflediği insanı ve toplumu oluşturamaz. Ruhsuz kalan bu ibadetler, birer ritüele ya da örfeye dönüşür. Bunlar artık bir ibadet değil, toplumun sahip olduğu geleneksel bir kutlama ya da değerdir.

Sırf şekilden ibaret olunca ameller; şekil kutsallaşır, keramet giyside sanılır, herhangi bir mekân kutsallaşır, kabir kutsallaşır; zaman, şahıs, harf, rakam, ırk, belde ve özden ya da ruhtan arındırılmış birçok şey kutsallaşır. Aslında dinî bir vecibe olmasına rağmen, şekle indirgenmiş birçok amel, faydasız bir hâl alır.

Şekilde kalan bütün fiiller sadece şeklimize katkı sağlar, yani sadece bedenimizi besler. Müslüman gibi görünmemizi sağlar. Bedenin yükselişi, ruhun çöküşü demektir. Bizi iyi bir insan yapan sevgi, saygı, merhamet, adalet gibi özelliklerimiz, tarihi şahsiyetlere hatta çevremize dikkatle bakıldığı zaman görülür. İnsan, beden ve ruhtan oluşan bir varlıktır. Sürekli bir yanı beslendiğinde diğer yanı zayıf kalır ve zamanla melekelerini yitirir. Göz, bakar kör olur; kalp sadece kan pompalar; kulak duyar ama işitmez ve vicdan susar. Bütün insani ve ilahi değerler yerinden edilir. Din tüccarlarına büyük

bir pazar açılır. Allah ile kulları arasında birçok şekil, şahıs ve aracı girer.

İbadetin şekilde kalmış, şekle indirgenmiş hâllerinden bahsettik, aynı şeyler sadece içsel manada algılanan, ibadetin deruni olduğunu savunan ve öylece yapılması gerektiğini düşünen mantık için de geçerlidir. Vücut bulmamış bir ibadet anlayışı, ayağı yere basmayan, toplumun arasında dolaşmayan, vicdana sıkıştırılmış yaşanabilirlikten uzak ve yine ruhban sınıfının elinde, istedikleri gibi evirip çevirdikleri bir din hâlini alır. Bu da ayrı bir pazarlama şekli ile sahneye çıkar. Haşa Allah (cc) ile anlaşma yapmışlar gibi tevbe, cennet, sırat, helal, haram, ölüm zamanı, mülk taksimi, ilmin tasarrufu, dualardaki keramet ve daha birçok şey kendi tasarruflarındaymış gibi davranıp pazar oluşturarak halkı sömürmeye başlarlar.

Akıl, iman, ilim ve erdemın bir arada olmadığı bedenlerde marazlar oluşur. İslam, getirdiği

mesajla insanı, tüm yönleriyle ele alır, her boyutu ile besler, eğitir ve ahsen-i takvime ulaştırarak yolları açar. O, artık ne melektir ne hayvan ne ruhtur ne beden. O, insandır; Allah'ın (cc) bir fitrat üzere yarattığı vasat insan.

İbadetler de insan gibi iki yönden oluşur: Şekil, hareket ve vücudun oluşturduğu insani boyutu; ikinci ise ruhu, metafiziği, manayı, maksadı, erdemli eğitimi oluşturan ilahi boyutu. Bu yönü ile ibadetler anlaşılır ve hayata geçirilir ise özde başlayan değişim, zaman içinde bedeni, daha sonra toplumu sarar.

"... Bir kavim, kendi özünde olanı değiştirmedikçe Allah, onları değiştirmez." (Ra'd, 11).

Şimdi içinde bulunduğumuz bu mübarek günler, bu mübarek ay, Allah'ın (cc) kullarına lütfettiği, değerini belirlediği bu bereketli zaman dilimi, sadece aç, susuz bıraktığı için mi kutsal?

Ramazan, Müslümanlar için bir festival ayı mıdır? İftar sonrası kutlamalar, konserler, eğlence programları ve din adamları marifetiyle açlığa ve fakirliğe övgüler sunma ayı mıdır?

Pek çoğu israf edilen, türlü türlü yemeklerin sergilendiği ziyafet ayı mıdır?

On bir ay boyunca unuttuğumuz insani ve İslami vazifelerimizi hatırlayıp işlediğimiz bütün kötülüklerin affı için tertip edilen af ayı mıdır?

Âlemlerin rabbi (cc), **"Ey iman edenler, sizden öncekilere yazıldığı gibi oruç size de yazıldı (farz kılındı), umulur ki sakınırsınız."** (Bakara, 183) buyurarak bu ibadetin daha önceki ümmetlere de farz olduğunu bize bildirmiştir. Bu da oruç ibadetinin insan için elzem olduğu anlamını taşır. Yoksa –haşa– Allah'ın bizim açlığımıza ihtiyacı yok! Oruç emrinden maksadın, sakınmak olduğunu anlıyoruz. Neyden ve nasıl sakınmak?

Oruç, gerçek gücün kimde olduğunu gösteren muazzam bir ibadettir. Bir nida ile bu kadar

insanı yemeden, içmeden alıkoyacak ve bazı sınırlamalar getirebilecek başka bir kudret yoktur. Bu kudret, öylesine kuvvetlidir ki oruçlu, yalnızken bile bu kudrete itaat eder. Oruçlu, sindirim sistemini terbiye ettiği gibi sinir sistemini de terbiye eder. Sadece midesiyle tutmaz orucu. Eli oruç tutar; dili, gözü, ayağı, kalbi, vicdanı, kulakları ve akli oruç tutar, daha da ileri gideyim, duyguları bile oruç tutar.

Yüce yaratıcı, emrettiği bütün ibadetlerde olduğu gibi, oruçta da insanı layık olduğu mertebeye ulaştırmayı murat eder. İnsan; nefsinin esiri olmasın, sınırsız ve ölçsüz olmasın, hayatı kendinden ibaretmiş gibi algılamasın; insanlara, doğaya karşı merhametli ve duyarlı olsun, paylaşmanın tadının bencillikten daha iyi ve güzel olduğunu kavrasın, hissetsin, ruhunun bilincine varsın ve varılıp durulacak yerin Allah'ın huzuru olduğunu bilsin ister.

Ramazan, insanlara erdemlerin yüklendiği, insanın cevherine dokunup damarlarını beslediği, bedenini aç bırakırken ruhunu alabildiğine doyurup kuvvetlendirdiği bir zaman dilimidir.

Ruhlara şifa veren, gönülleri ferahlatan, sineleri genişleten, yolları aydınlatan, en önemlisi, evrenin rabbi olan Allah'ın (cc), insanlarla konuştuğu yüce kitabı Kur'an-ı Kerim'in gönderildiği aydır, ramazan.

Ramazan, bizim olduğunu sandığımız şeylerin, aslında bize ait olmadığını, gerçek sahibinin kim olduğunu hatırlatan aydır.

Kur'an-ı Kerim'de **"bin aydan hayırlı"** olduğu bildirilen Kadir Gecesi, bu aydadır. Bin ay, yaklaşık 83 yıl eder; bu da bir insanın ortalama yaşam süresidir. Hakkıyla yaşanmış bir ömürde, yine hakkıyla değerlendirilen bir Kadir Gecesi'nin bereketi ve mükâfatı, yine Allah'ın (cc) iman edenlere büyük bir lütfudur.

Orucun Müslümanlara farz olduğunu bildiren Bakara suresi 183. ayetin sonunda, "sakınmanız için" diyordu. Oruç sakındırmıyorsa maksat

hasıl olmamış demektir. Müslüman toplumlar da yaşanan sıkıntıların sebebi, belki de budur. Tabii ki sadece oruç değil; namaz, zekât, hac, sadaka, dua, selam, adalet, merhamet ve daha birçok ibadet ve müminin vasfı.

İbadetlerin yapıcı, geliştirici ve onarıcı yönü aktif hâle getirilmediği müddetçe, gelişim ve güç Müslüman toplumlara uğramayacak gibi. İnanç, sadece ruhta ya da bedende yaşanmaya çalışılınca beklenen zaferler gelmeyecektir.

Karl Marx'ın, "Din, toplumların afyonudur" sözünden iki anlam çıkarmıştır düşünürler: Birincisi, Fransız İhtilali öncesi, kilisenin elinde bulunan ve tasarrufu tamamen din adamlarında olan köhneleşmiş, yozlaşmış ve topluma, insana hiçbir fayda sağlamayan "din" in, toplumları Allah ile kandırıp uyuttuğu afyon manasında; ikincisi ise ezilmiş, yoksul bırakılmış, sömürülmüş ve iradesizleştirilmiş mustazaf halkın acılarını dindiren, onları teselli eden afyon manasında. Her iki manada da yaratıcı ile yaratılan arasında, başkaları tarafından örülen duvarları görüyoruz. Bu duvarlar ne ile yıkılır? Kişinin, rabbiyle münasebetindeki samimiyet, ki bu takvadır ve dinin vaaz ettiği bireysel ve toplumsal davranışlar (ibadetler) bütünü, dinin tek menşei olan Allah'tan öğrenip bunların özüne inerek bunları en güzel ve en doğru biçimde anlayıp uygulayan elçisini örnek almakla mümkün olacaktır.

Doğru anlaşılmamış bir din, doğru uygulanmayan bir ibadet, doğru ve sağlam bir temele oturtulmamış bir inanç, dünyada asla hedeflediği topluma ulaşamaz. Hatta kullanılmaya ve sömürülmeye çok müsait bir toplum oluşturur. Her ramazan ayında, bir nevi doğum gününü kutladığımız yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim, aklımıza ve kalbimize yük olan düşünce ve duygulardan arınmış bir şekilde okunduğu zaman, kendini bütün saf bilgileri ile açarak insanı hak ettiği makama ulaştıracak ve hedeflediği toplumu oluşturacaktır.

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a karşı gelmekten sakınırsanız size hakkı batıldan, doğruyu yanlıştan ayıracak şaşmaz bir ölçü (furkan, bakış açısı) verir, günahlarınızı örter ve sizi bağışlar. Çünkü Allah, pek büyük lütuf ve ihsan sahibidir." (Enfal, 29).

Veryüzünde en çok okunan kitap, belki de Kur'an-ı Kerim'dir. Buna karşın en az anlaşılan kitap, belki yine Kur'an-ı Kerim'dir. Bunun sebebi ya Kur'an-ı Kerim'in kendini topluma ya da toplumun kendini Kur'an-ı Kerim'e kapatmış olmasıdır. Nefsin hâkim olduğu bedenler, fonksiyonel olarak ilahi olan emir ve yasakları sevmeyen ve kendilerini ilahi olana kapatmış bir vaziyette kör, sağır ve taş kalpli hâldedirler.

"Kendi istek ve arzularını ilah edinene gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın?" (Furkan, 43).

Kur'an-ı Kerim'i gereği gibi okuyup anlayan bir topluluk, elbette var olacaktır. İşte o zaman Kur'an, kendi neslini yetiştirip insanlığa örnek ve önder kılacaktır. Mutlak güç ve kudret sahibi olan **"... Allah dilediğine hesapsız rızık verir."** (Nur, 38).

Ve bir dua...

Rabbim! Girdiğim yolları doğruya ilet. Doğruya ulaştığımda sebat ver. Sebatımı sabrımınla destekle. Sabrımın direnişi kat. Direnişime cesaret bahşet. Cesarettime kuvveti ver. Kuvvetimi adaletle hükmettir.

Rabbim! Aklımı pakla. Şuurumu aç. Tefekkürümü derinleştir. Şükürümü artır. Kalbimi temizle. Fikrimi keskinleştir. Ayaklarımı emrine amade kıl.

Rabbim! Kulluğumu kabul et. Kapılarını aç. Kusurlarımı, ayıplarımı ört. Hayırlı olanı sevdir. Sevdiklerimi hayırlı kıl. Ümidimi artır. Te reddütlerimi emin eyle. Faydasız olandan sana sığındım. Faydası olmayanı uzaklaştır benden. Amin.

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞIFASI KİTAPIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

Kur'an'a Yönelirken Eseri ile Mehmed Alagaş'ı Anmak

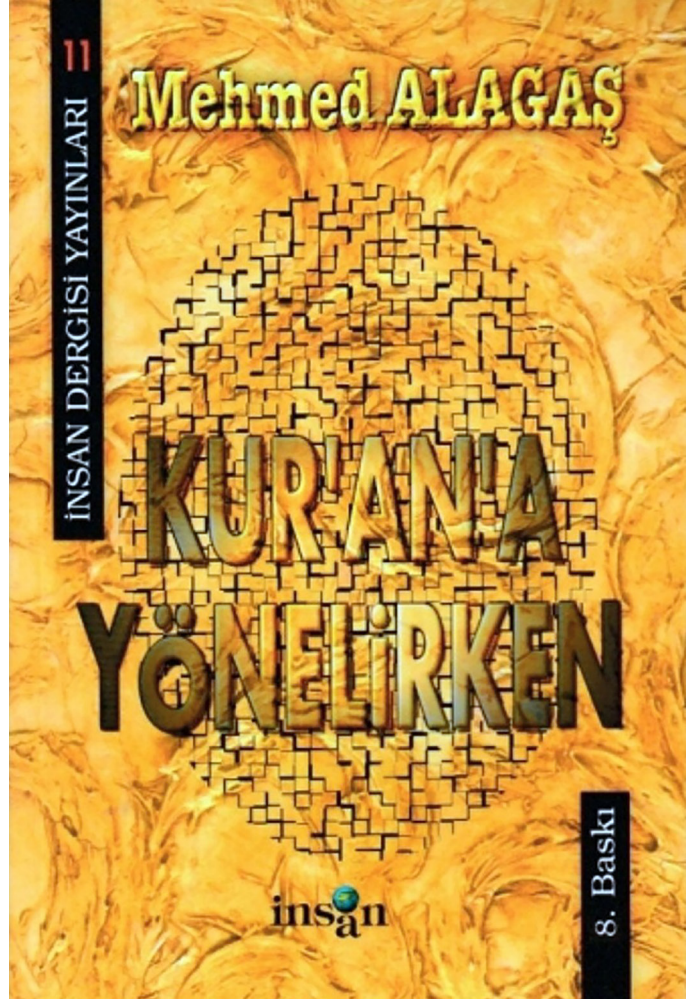
Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Hamt, övgü, sena, teşekkür âlemlerin rabbi olan yüce Allah'a, salat ve selam da biricik örneğimiz, rehberimiz, önderimiz, öğretmenimiz olan Hz. Muhammed'edir.

Hayat kitabımızı, kerim olan Kur'an'ı okumak, anlamak ve onun üzerinde yoğunlaşarak hakıyla idrak edebilmenin gayesini benliğinde taşıyan Müslümanlardan olmak ödevindeyseniz eğer -ki öyle olmak zorundayız- bu uğurda gayretli şahsiyetlerin tecrübelerine ve çalışmalarına dikkat kesilmeniz, pek çok anlamda faydanıza olacaktır.

Hamdolsun ki kitab-ı kerim üzerine yoğunlaşmalar ve çalışmalar gün geçtikçe çoğalıyor ve daha nitelikli bir hâl alıyor. Hepsini önemsiyor ve takdirle karşılıyoruz. Konu Kur'an, vahiy olunca akan sular daha bir gürleşiyor. Yatağına sığmaz oluyor, nice yataklara yoldaş oluyor.

İşte bahis açtığımız Kur'an üzerine çalışmalar ve Kur'an'ın daha iyi okunması ve anlaşılması yönünde kılavuzluk yapmaya aday kitaplardan birisi de yıllar yılı kıvrak zekâsı ve çevik üslubuy-

la okuyanlarını derinden etkileyen Mehmed Alagaş'ın, Kur'an'a Yönelirken adlı eseridir.

Mehmed Alagaş, Kur'an merkezli çalışmalarla bilinen, 80'li yılların sonu 90'lı yılların başında İnsan dergisini çıkaran, Müslümanca şurulanmaya katkı sağlar nitelikte pek çok kitap yazan, kaygı ehli bir Müslüman'dı. Rabbani Yol ve Sünnetullah (Said Hakim müstearıyla), Dünden Bugüne Şeytan ve Dostları, Şeytanizme Rağmen İslami Uyanış, 20. Yüzyılda Tevhit ve Şirk, Cuma'ya 5 Kala vd. imzasını attığı önemli eserlerinden bazılarıdır. Bu eserleriyle gençlerin, bilinçlenme safhalarında ellerinden tutmuş ve bir anlamda onlar için meşale görevinde bulunmuştur, denebilir.

Kur'an'a Yönelirken, Alagaş'ın ustalık çalışmalarından biridir, bana göre. Kerim olan Kur'an üzerine yaptığı çalışmalarını, kendince bir sistematiğe bağlıyor ve bunda çok da başarılı oluyor. Başka metotlara başvurmadan ziyade, kendi geliştirdiği özgün bir metotla Kur'an'a ve ayetlere dair araştırmalar yapıyor.

Kitabın daha başında sizi, Kur'an'ın merkezine almanın gayesini güttüğünü fark edebiliyorsunuz. Sözlerine ta Asr-ı Saadet'ten bugüne kadar Kur'an-ı Kerim'e karşı oluşturulan olumsuz yaklaşımları ele alarak başlıyor. Ona karşı gerçekleştirilen amansız zulümleri iğdiş ediyor. Zulümden kasıt şudur ki malumunuz zulüm demek, bir şeyi olması gerekenin dışında bir yere koymak, adaletsizlik etmek demektir. Onu parçalara ayırmak, hükmü çarpıtmaya çalışmak ve hükmü aleyhlerine görerek ona karşı çıkmak, yine hükmü gizlemek ve onu terk etmek şeklinde, tarih boyunca kelimullahı yapılmadık zulüm kalmamıştır. Günümüzde de söz konusu zulümler devam ediyor maalesef.

Kur'an yolcularının ve Kur'an'dan sorumlu olanların, yani tüm müminlerin, öncelikle ne ile muhatap olduklarını bilmeleri ve onu gereğince tanımları gerektiği hususunun altı çizilmelidir. Kişi; tanımadığı, bilmediği, nelerden bahis açtığından habersiz olduğu bir kitaptan ne derece faydalanabilir ki? Toplumun genelini içine alan bir faydalanma daire si çizmemiz, apaçık bir şekilde o "acı derece"yi ortaya çıkaracaktır.

Kur'an-ı Kerim'in gönderiliş, indiriliş, vahyediliş maksadının künhüne vakıf olunmadan onun hakkıyla tanınip bilineceğini söylemek çok iddialı bir söylem olsa gerek. Kur'an'a ciddiyetle muhatap olanların, onun gönderiliş sebebiyle, gayesiyle ilgili bir soruyla karşılaştıklarında bu soruya verebilecekleri onlarca cevap vardır hâlihazırda. Onunla hayatlarına yön verenler, onu hayatlarının merkezine koyanlar, hayatı onda bulanlar, bu soruya o kadar çok cevap sıralarlar ki belki soruyu soran kişi, sorduğuna pişman olacak hâle gelecektir. Soruya muhatap olan Müslüman, 'insanlara dünlerini, bugünlerini ve yarınlarını bildirmek için' mi desin yoksa 'Hak ile batılı ayırmak için' mi desin ya da 'Allah adına sorumluluk yüklemek için' mi desin veyahut 'ferdî ve toplumsal hastalıklara şifa, fertlere ve toplumlara rahmet olması için' mi desin? Verdiği her cevap, vereceği başka cevaplara kapı aralar. İşte bu hâl, ne ile sorumlu olduğunun farkındalığını yaşayan, bilincini kuşanan ve kitabına sınımsız sarılanların ahvalidir. Diğer şekilde ise insanlar, sadece en güzel ve en titiz şekilde yüzünden okuyup hatmetmenin tasasındadırlar. Ne okuduğunun ve neden okuduğunun şuurundan uzak bir okuyuş; kimleri, ne kadar etkileyebilir?

Kur'an-ı Kerim'den ilahi maksadın muradınca faydalanabilmenin belli başlı şartları varolagelmıştır. Bunu, bize Kur'an öğretiyor, gösteriyor, belletiyor. Elbette ki evvela yüce Allah'ın adıyla okumak ve okunan Kur'an'ı akleden bir kalple dinlemek gerekmektedir. Rabbimize, dua ve ilticada bulunup tevekkül etmeliyiz ki bizi, Kur'an'a, Kur'an'ı da bize açsın, rahmetini saçsın. Onun izni ve yardımını olmadan kitabullahın atmosferini solumak kimin haddinedir! Allah'ın kitabına, bir bütün olarak yaklaşarak onu idrak etme yoluna koyulmalıdır. Parçalamak demek, parçalanmak demektir maazallah! İlahi ve rabbani hitabın yakınlığını, sıcaklığını ve berraklığını hissetmek, bambaşka bir hava estiren müminlerin göğünde, göğsünde. Sonra tabii ki asla gözden kaçırılmayacak, yabana atılmayacak bir durum var ki o da vahye muhatap olmanın sorumluluğunu anbean yaşamaktır, kalbimizi bu gerçekliğe açık tutmaktır. Bu şartları çoğaltmak

mümkündür.

Zamanımızda Kur'an-ı Kerim üzerine gelişen bazı sorular, gayriihtiyari oluşmaktadır. Örneğin Arapça bilmemek, ilahi mesajı anlamaya engel midir? Kur'an ve sünnet ayrılmaz bir bütün müdür? Tefsirlerden nasıl ve nereye kadar faydalanılır? Kur'an'ı elimizdeki diziliş şekline göre okumak mı yoksa nüzul sırasına göre okumak mı daha doğru? Farklı şekillerde gelen sorular, kitab-ı kerimin dikkate alındığının, önemsendiğinin, üzerinde durulduğunun, yalnızca Arapça metninden okunup geçilmediğinin resmidir. Bir sorgula-

manın, bir hakikate varmanın ruhlara dinginlik veren kokusudur bu. Ve şirkin, zulmün, küfrün, tuğyanın ve fahşanın ezeli korkusudur bu. Her ilim sahibi kişi, bu sorulara ilmî vukufiyeti ölçüsünce cevaplar verecektir.

Arapça bilmeden olmaz tabii ki ama Arapçayı bilmemek, vahyin muradını kavramamak manasına gelmez. O; bütün insanlara, milletlere ve dillere gönderilmiştir ki kolayca anlasınlar, sahiplensinler.

Kur'an-ı Kerim'i anlamak için sünnete, sünneti anlamak için de Kur'an-ı Kerim'e ihtiyaç vazgeçilmezdir. Kur'an, vahyin ilahi ve gerçek boyutu; sünnet ise Rasulullah'ın uygulamasıyla gelen beşerî boyutudur. Birbirlerini tamamlar ve onları ayrı düşünmek anlayış darlığına sebep olur.

Bütün tefsirlerden faydalanılmalı, evet. Ama asla birinde tutuklu kalmamalı, ona esir olmamalı. Ne kadar da bir âlimin elinden çıkmış olsa dahi son tahlilde insandır, onu oluşturan. Her insanın da hataya meyyal olduğu göz önünde tutulduğunda eksikliklerin ister istemez olacağı tefsirlere, olduklarından fazla değer verip kutsiyet atfetme cahilliğinden uzak durmak gerek.

İndiriliş sırasına göre mi yoksa elimizdeki diziliş sırasına göre mi okunmalı sorusuna ge-

Kur'an-ı Kerim'i anlamak için sünnete, sünneti anlamak için de Kur'an-ı Kerim'e ihtiyaç vazgeçilmezdir. Kur'an, vahyin ilahi ve gerçek boyutu; sünnet ise Rasulullah'ın uygulamasıyla gelen beşerî boyutudur. Birbirlerini tamamlar ve onları ayrı düşünmek anlayış darlığına sebep olur.

lirsek her ikisi için de farklı şeyler söylenebilir. Nüzul sırasına göre okumak, vahyin ilk muhatap olduğu insanları ve toplumları, onların şartlarını, hastalıklarını bilip tanıma adına önem arz edebilir, arz edecektir. Ayetler, onların hayatına bizzat müdahale ediyordu. Bir olay gerçekleşiyor ve onun akabinde vahiy geliyor. Muazzam bir hâl! Ayet ayet hayat örülüyor. Elimizdeki mushafların dizilişi de rabbimizin izni ve Cebrail'in (as) bildirmesiyle olduğuna göre, bu hâlde de pek çok hikmet olduğunu kavramak

gerek. Hasılıkelam, Kur'an okunsun, anlaşılma-ya ve yaşanmaya çalışılsın, önemli olan bu!

Eserinin son bölümünde Mehmed Alagaş, Kur'an-ı Kerim araştırmalarında uygulanmak üzere bir program ve metot sunuyor. Yukarıda da ifade ettiğimiz üzere, bu program ve metodu kendisi geliştiriyor. Pek çok faydasını gördüğünü belirtiyor. Ve kardeşlerinin de bu program ve metot kanalıyla çok mesafeler katedeceklerini düşünüyor. Kur'an-ı Kerim'e belli başlı sorular sorup bu soruların cevabını, Kur'an'ı başından sonuna kadar belli bir programla okuyarak bulma yoludur bu. Yapılan program asla bozulmamalı. Günde beş sayfa okuyarak başlanabilir mesela. Haftada otuz beş sayfa, ayda yüz elli sayfa... Böylece toplamda dört ay içerisinde bitirilecek bir programa, kişi kendini tabi tuttuğunda çok güzel meyveler alacaktır. Ama asla ertelemeye gidilmemeli, mazeret üretilerek programın gerisinde kalınmamalı.

Bu sunduklarımızı ve daha fazlasını Kur'an'a Yönelirken isimli bu kıymetli eserde bulabileceksiniz. 12 Mart 2021 tarihinde vefat eden Mehmed Alagaş'ı, bu vesileyle hayırla yad ediyor ve Türkiye'deki tevhibi bilinçlenmeye yazılarıyla, kitaplarıyla verdiği katkıdan dolayı da kendisine rahmet diliyoruz.

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞIFASI KİTABIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

Hayatımızın Fırsatı Şehr-i Ramazan

Sümeyye DEMİRCİ

Rahmetinin ve şefkatinin tecellisi olarak kulları için özel aylar, haftalar, günler ikram eden ve o günler içinde geceleri yine rahmetiyle dolduran âlemlerin rab-bine sonsuz hamt olsun.

El-Aziz isminin tecellisi, âlemlere rahmet olarak indirilmiş nebisine binlerce salat ve selam olsun (sallallahu aleyhi ve sellem).

Rabbimiz şöyle buyuruyor: **"Ramazan ayı... O ay ki insanlara yol gösteren, hidayet ve Furkan'dan apaçık deliller barındıran Kur'an, onda indirilmiştir. Sizden o aya yetişen, oruç tutsun. Sizden her kim hasta ya da yolcu olursa (oruç tutmadığı günlere karşılık) başka günlerde (oruç tutsun). Allah sizin için kolaylık diler, zorluk dilemez. (Bu kolaylaştırma) sayılı günleri tamamlamanız ve sizi hidayet etmesinden ötürü Allah'ı yüceltip/en büyük olarak bilmeniz ve şükretmeniz içindir."** (2/Bakara, 185)

Allah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde Kur'an'ın, Furkan olduğundan ve insanlara hidayet kaynağı olduğu gibi muttakilere de yol gösteren bir kitap olduğundan bahsetmiştir.

Kur'an'la şöret bulan bir ay. Kur'an, nereye iniyorsa orayı, izzet sahibi kılıyor: Ay, gece, şahıs, ümmet... Uzak kalanlar da zillete düşüyor hâliyle. İşte bundan dolayı bu ismi almıştır, diyor İmam Beğavi

Kur'an-ı Kerim, kendi kendini tefsir eden ilk müfessirdir. İkinci müfessir, Resulullah'tır (sallallahu aleyhi ve sellem). Daha sonra sahabelerdir. Allah onlara rahmet etsin, peygamberimize salat ve selam olsun.

Rabbimiz, ayet-i kerimede bu aydan bahsediyor. Öyle bir ay ki Kuran o ayda indirildi. O ayın içindeki bir gece, bin aydan daha hayırlı kılınmış, **"Şüphesiz biz, o Kur'an'ı Kadir Gecesi'nde indirdik."** (Kadir suresi)

Öyle bir kitap ki indiği gece Kadir Gecesi oluyor, indiği aya bir senenin en kıymetli ayı olması değeri yükleniyor ve Ramazan ayı oluyor. Ve indirilen muhterem zat, hatemulenbiya iken bütün peygamberlerin imamı oluyor. Önder bir ümmetin sahibi oluyor. Bugün Yahudilerin, Resulullah'ı devreden çıkarmalarının sebebi budur. Hak etmedikleri için liderlik ellerinden alınmış, peygamberimize verilmiştir. Ve ümmeti de öncü bir ümmet kılınmıştır. Ah keşke ümmet bunun farkında olsa, kitabıyla tanışsa, kitabıyla yaşasa, hayatını kitap merkezli düzenlese! Elbette ki Allah Teâlâ, seçilmiş ümmeti kurtuluşa erdirecektir.

"Şehr-i Ramazan" diye başlamış Rabbimiz ayet-i kerimeye. Meşhur kelimesinden geliyor-

muş şehri kelimesi, meşhur ay! Selef o kadar ileriye gitmiş ki tek başına Ramazan demeyi caiz görmemişler ve "Ramazan ayı" diye zikretmişler. Hatta bu konu için bablar açmışlar. İmam Buhari, kitabında bu konuya destek vererek sadece Ramazan denmez, babı açmıştır. İmamlardan İbn Atiyye, ne güzel açıklamış: "Öyle bir kitap ki Kur'an, meşhur bir ayda iniyor ve öyle bir kitap ki iki kapağının arasında harfleri, ayetleri, sureleri, kıssaları, emirleri/nehiyeleri, müjdeleri, azap ve tehditleri toplayan **'karae'** kökünden geliyor."

Kur'an'la şöhret bulan bir ay. Kur'an, nereye iniyorsa orayı, izzet sahibi kılıyor: Ay, gece, şahıs, ümmet... Uzak kalanlar da zillete düşüyor hâliyle. İşte bundan dolayı bu ismi almıştır, diyor İmam Beğavi (rahimehullah).

Ramazan kelimesi için dil bilimciler, şöyle bir açıklama yapmışlar: Ramadan; kızgın taş, kum manasına geliyormuş. Sıcak günlerde insanın içini yakan anlamında yorumlayan âlimlerimiz var.

Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre Resulullah (aleyhisselam), şöyle buyurmuştur: "*Size mübarek aylardan ay olan Ramazan ayı gelmiş bulunuyor. İzzet ve celal sahibi Allah, bu ayda oruç tutmanızı farz kıldı. O ayda göğün kapıları açılır ve cehennem kapıları kapanır. İsyankâr şeytanların azgınları zincire vurulur. Bu ayda bin aydan daha hayırlı bir gece vardır. O gecenin hayrından mahrum edilen, gerçek anlamıyla mahrum edilmiş olur.*"

Günahların kendisiyle yandığı ay, tükendiği ay, faziletinden dolayı, büyüklüğünden dolayı, sevaplarının çokluğundan dolayı.

Açık beyyinatla geldi. Furkan, hidayettir; hakkı batıldan ayırır. Hakkı batıldan öyle ayırır ki akıllar ikna olur, kalpler ikna olur, hayatlar ikna olur, hayatlar da insan da huzur bulur.

İbn-i Abbas (ra) diyor ki: "Öyleyse sizden Ramazan ayını idrak edenler, o ayda oruç tutsun." ayetinde, "felyesum", hemen oruç tutsun emri verildi. Kim de hasta ise ya da bir yolculukta ise başka günlerde tamamlayacak.

Ayetlerden ve onlarla gelen emirden şunu anlıyoruz ki hiç kimse, kafasına göre oruç tutsun ya da tutmasın, fetvasını veremez. Doktorlara giderek fetva alamaz. Zaten bunun fetvasını fıkıh âlimleri vermemiş. Orucun fetvasını, Allah Teâlâ ayetiyle hastalık veya yolculuk, diye belirlemiştir.

Açık mana, üst başlık belirlendi. Alt başlıklar da nasıl bir hastalıktır, sonra âlimler bunun üze-

rinde konuşmuşlar. Kimi demiş ki; hastalık, kişiyi ayakta duramayacak kadar takatsız bırakacaksa iyileşinceye kadar tutmasın. Yahut kişinin Ramazan ayında oruç tutmasına imkân vermeyen veya çoğalan bir hastalığı varsa (İmam Şafi'ye ait bir görüştür); mesela şeker, tansiyon, migren vs. ya da hamile olanlar orucu tutarak hastalığın artmasına sebep olurlarsa yanlıştır. "İbadet yapayım, ecir alayım." derken emre itaat etmediği için isyan etmiş olurlar. Kısacası Şari (kanun koyucu), kanunlarını kuşatıcı yönleriyle indirir, kullarını köşeye sıkıştırılmaz:

"Allah, sizin için kolaylık diler, zorluk dilemez." Kimse de onun adına kolaylaştırmaya girişmesin.

Cabir b. Abdullah'tan rivayetle... Bir ağacın altında bir adama su serpiyorlar. Resulullah soruyor: "*Ne oldu?*" Diyorlar ki "Oruçluymdu ya Resulallah, baygınlık geçirdi." Resulullah Efendimiz buyurdu ki: "*Yolculuk esnasında oruç tutmak, takvadan değildir.*" (Buhari, Müslim)

Son söz; bir kimse oruçlu iken zorluk çekiyorsa bu durumda Allah ona ruhsat vermiştir. Ama tutamadığı orucunu kesinlikle iade etmesi gerekir. Size zorluk dilemez. Arkasından bir ibare geliyor ki imamlar, üzerinde çok durmuşlar. Orucu kaç gün yediyse tamamlayacak. Ama bu sayı için Allah Teâlâ peş peşe dememiş. İsteddiği zaman tutabilir.

İbn-i Abbas şöyle der: "Ayette geçen, sayıyı, arkasından tamamladıktan sonra Allah'ı tekbir edin. Size nasıl bir din göndermiş. Nasıl kolaylıklar getirmiş, diye onu tekbir edin. Sen de onu hemen idrak ettiğin zaman sağa sola yalpalanmadan hemen tut. Allah, kimseye zorluk istemez. Ama Allah, o borçlarınızı yerine getirmenizi de istiyor."

Tekbir edin, emirlerinin yüceliğini gündem edin, yaşantınızla tekbir edin, gündemde tutun buyuruyor Hak Teâlâ.

Bu mübarek ayda inen mübarek kitap;

Huden lin nas: İnsanları doğruya, yaşam gayelerine ulaştırın,

Beyyinat: İçerisinde çelişki olmayan açık ve net,

Furkan: İyiyi, kötüden; hakkı, Batıldan; doğruyu, yanlıştan ayıran,

Kitabıyla var olanlara müjdelers olsun.

En Emin'e (cc) emanet olun.

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞİFASI KİTAPIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

Cennete Açılan İki Kapı: Ramazan ve Kur'an!

Sercan AKBAYRAK
akbayraksercan@gmail.com

*Bismillâhirrahmânirrahîm.
Elhamdulillahi Rabbil'âlemin,
vessalâtu vesselâmu alâ
Rasûlinâ Muhammedin ve
alâ âlihî ve sahbihî ecma'în.
Emmâ ba'd.*

L isânu'l-Arab'da "sı-
cağın çok olması,
güneşin kum ve taş-
ları ateş gibi yapması, yalın
ayak yüründüğünde ayakları
yakması" anlamlarına gelen
ramad mastarından ve "gü-
neşten dolayı çok fazla kızmış
olan yer" anlamında **ramda'**
kelimesinden türediği belirti-
len '**ramazan**', kameri tak-
vimde **şaban** ile **şevval** ara-
sında bulunan 9. aydır. Arap-
ların kültüründe önceden beri
var olan bir isimlendirmedir.

Kaynaklarda neden bu isim verildiğine dair bazı yorumlamalar var olsa da genel kanaate göre isimlendirmenin sıcak, yakıcı bir zamana denk gelmiş olması ve Arapların, aylar üzerindeki oynamaları etkili olmuştur. Yani ramazanla ilgili açlık ve susuzluğun etkisiyle insanın içinin yandığı, orucun vermiş olduğu hararetle birlikte günahların yakıldığı... Aktarılan bilgiler, biraz

*Ramazan ve Kur'an, in-
san bedeni gibidir. Allah
subhanehu ve tealanın
insanoğluna bahşetmiş
olduğu en büyük nimet
olan iki gözü gibidir. Tek
gözlü ya da doğuştan
âmâ olma, sonradan
görme yetisini kaybetme
gibi imtihanlarla da kar-
şılaşabiliriz. Ramazan ve
Kur'an, bir mümin için
göz kaygısı gibi olmalıdır.*

sofistike bilgilerdir. Ramazan, her yönüyle mübarektir ve inşallah günahlara kefarettir ancak bu sunumu yaparken ramazanı doğru temeller üzerine bina edip aktarmamız gerekmektedir. Kaldı ki **hicri** takvimde yer alan her ay ismi, İslam'dan önce de vardı.

Ramazan, Kur'an-ı Kerim'de, adı ulvi bir şekilde geçen tek aydır. "**Ramazan ayı... İnsanlar için hidayet olan ve doğru yolu ve (hak ile batılı birbirinden) ayıran apaçık belgeleri (kapsayan) Kur'an, onda indirilmiştir.**" (Bakara 2/185). Allah teala, yalnızca ramazanı kuru kuru geçirmiş; açlık, susuzlukla bitap düşmüş bir kul

görmek istemiyor. Vakia da beklenen de sadece zahiri arınma değil, batini olarak da arınmış bir kul olunmasıdır. Böyle olduğundan Allah teala, ramazan ayını '*hakki batıldan ayırıcı, dosdoğru yolu gösterici, dosdoğru yola iletici*' Kur'an ile bağdaştırıp devamında tekrar orucun detaylarına girmektedir. Yani ramazandan bahsedip oruca dair hükümlerle devam etmiyor; oruç, be-

deni bir ibadet iken ayetin akışında hemen ona ruh verecek olan bir destekçi, maneviyat deposu, kalbin şifasına değişiyor. Orucu, salt nefsi şeylerden uzak kalma değil; bedeni ve kalbin, zikir olan Kur'an ile ünsiyetini sağlama vesilesi olarak görmeliyiz. Çünkü bedenin tıbbi olarak temizlenmesi gerçekleşirken kalbin paslarının da sökülüp atılması gerekecektir.

“Ey insanlar, rabbinizden size bir öğüt, sinelerde olana bir şifa ve müminler için bir hidayet ve rahmet geldi.” (Yunus, 10/57). Ramazanın, Allah teala katında bu denli önemli olmasının bir nedeni de -yukarıda da değindiğimiz üzere- Kur'an-ı Kerim ile irtibatının çok kuvvetli olmasındandır.

Allah teala, rahmete ulaştıran bu zorluk ayında, kullarından kendilerini süsleyecek bir olguya (Kur'an) yönelmelerini ve bu, bir aylık süreçte Kur'an'ı hayatlarına adapte edip sonraki ayları da bu şekilde devam ettirmelerini istemektedir. İlginçtir ki on bir ay boyunca eline Kur'an almamış kişinin bile ramazanın rahmetinin cazibesinden dolayı okuma, dinleme iştiağı artabilir. Okumayı bilmeyen dahi mukabelelere koşarak gider.

Ramazan ve Kur'an, insan bedeni gibidir. Allah subhanahu ve tealanın insanoğluna bahsetmiş olduğu en büyük nimet olan iki gözü gibidir. Tek gözlü ya da doğuştan âmâ olma, sonradan görme yetisini kaybetme gibi imtihanlarla da karşılaşabiliriz. Ramazan ve Kur'an, bir mümin için göz kaygısı gibi olmalıdır. Ramazana ulaştığımızda Kur'an'dan mahrum kalan acizler isek

Allah'a tövbe istiğfar etmemiz gerekir. Kur'ansız bir ramazan; sıradan, basit bir ay demektir. En büyük hayırdan, nurdan gafil kaldığımız için de üzüntü duymalıyız. En sevdiğimizimizin cenaze namazlarını kılıp toprağa defnetmekten daha buruk ve hüznü bir kalbe sahip olmalıyız. Bütün yıl çalışıp da primlerimizin, ikramiyelerimizin verilmediğini düşünelim. Dünya başımıza yıkılmaz mı? Yaşadığımız ramazanların sonuçları karşımıza geldiğinde, amel defterlerimizin düşük puanlarla yazılı olduğunu gördüğümüzde nasıl bir ruh hâline bürüneceğimizi tefekkür edelim. Böyle bir manzara ile karşılaşmamak için, daha şuurulu olmaya gayret etmeliyiz.

Ramazan; yenilenme, arınma ayıdır. Allah tealaya iman etmiş kulun, bunlara daha çok ihtiyacı olduğundan her yıl olacak biçimde farz kılınmıştır. Hac gibi, sadece ömür boyunca bir kez, gücü yetenlere farz kılınabilirdi. Mesele sadece oruç değil. Allah'ın aç kalmamıza da zaten ihtiyacı yok. Şümüllü bir ibadet olarak Allah teala, bizlerden bu ayı hakkıyla ifa etmemizi ve her açıdan mükemmel geçirmemizi istiyor. Ölmüş kalplerin, amelden uzak uzuvların, zikirden mahrum dillerin, dünya metasına dalmış beyinlerin, laçkalaşmış karakterlerin yeniden ıslah olduğu bir ay olarak sonuçlanması gerekiyor. Geride bıraktığımız her yılın bilançosunu, ramazan terazisinde yapmamız isteniyor. Ramazan; iyi, bereketli geçtiyse güzel bir kuluz, demektir.

Her yönüyle rahmet ayı olan ramazan, iman edenleri Kur'an ile Allah tealaya yaklaştırırken

cemaatle eda edilen ibadetlerle de vahdet ve velayı arttırmaktadır. Allah'a daha çok yaklaşmış olan kulun, bağ kurduğu muhataplarıyla muhabbeti güzelleşecek ve toplum-birey sevgisi artacaktır. Bu birlikteliğin artması adına Müslümanlar arasında etkileşimi kuvvetlendirecek adımlar atılması da elzem olacaktır. Orucumuzun tehlikeye düşmemesi ve kardeşliğimizin zedelenmemesi için; meclislerimizin, oturumlarımızın rahmete yakın ve gıybet, dedikodu, yalandan uzak olması gerekmektedir.

Ebu Hureyre'nin (ra) rivayet ettiğine göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "*Kim ki yalan söylemeyi ve yalanla amel etmeyi bırakmazsa Allah teala o kimse-nin yemeyi, içmeyi bırakmasına, orucuna bir kıymet vermez.*" (Buhari, Savm 8, Edeb 51). Enes (ra) ve tabiinden İbrahim b. en-Nehaî'ye (rahimehullah) göre bu tür haramlar, tutulan oruçta sevaba dair hiçbir şey bırakmaz. Allah, muhafaza eylesin.

Kimi için bir açlık, kimi için bir bıkkınlık, kimi için de bir külfet iken Müslümanlar için cennete ulaştıran bir nurdur. Gaflet ehli için "Ne zaman bitecek ya hu?" iken Allah'a en güzel şekilde kavuşma arzusundaki bir kul için "Acaba günahlarım bağışlanmış mıdır?" kaygısıdır. "*Ramazan girip çıktığı hâlde günahları affedilmiş olan insanın burnu sürtülsün.*" (Tirmizi, Daavat 110).

Ramazanın Önemini Arttıran Etkenler

Üzerinde çokça durduğumuz üzere Kur'an'ın bu ayda nazil olması ve her yıl o zamana kadar nazil olmuş ayet ve surelerin Cebraîl (aleyhisselam) ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile karşılıklı **arza** yapılması, bizde de mukabele geleneğinin yaygınlaşmasında etkili olmuştur. Mütalaa edenler hatırlayacaktır ki **İmam Nevevî'nin** (rahimehullah), Kur'an-ı Kerim'e dair yazdığı -ev araba satılıp alınacak kadar değerli olan- **et-Tibyan** adlı eserinde, sahabe efendilerimizden bazılarının, ramazan ayına kavuştuklarında ailesiyle bir araya gelip mukabele yaptıkları aktarılır. Cennet arzusundaki kulların, Kur'an'ı özellikle bu ayda tezekkür, tedebbür, tefekkür ve derine inmek isteyenler için tefakuh penceresinden okumaları, onlara farklı bir huşu kazandıracaktır. Ayetleri okurken Mekki ve Medenî olmaları, nüzul sebepleri de bilinirse bu, dönemin ruhunu kavramada kişiye çok

şey katacaktır. "**Ey iman edenleri!**" ayetini, Allah teala bize hitap ediyormuş gibi "**Buyur ey Rabbim!**" karşılığı verebilecek bir bilinçle okumalıyız. Dualarımızda "**Allah'ım! Kur'an'ı kalplerimizin şifası kıl.**" yakarışına çokça yer vermeliyiz. Camiamızda ramazan dahil, Allah'ın zikrinden gafil, kendini İslâm'a nispet eden ne kadar çok kardeşimiz var, doğrusu duyduğumuzda hayret etmekten kendimizi alamıyoruz. Sıradan insanlardan bahsetmiyoruz, "Ben Müslümanlardanım!" diyenlerden bahsediyoruz. Bu, olmaması gereken, dehşet verici, kötü görüntünün, bir insanın göçük altında kalmasından, denizde boğulmasından, bir uzvunun kesilmesinden daha facia bir şey olduğunun farkında bile değiliz. İyi şeyler yaptıklarını sananlardan olmaktan, Allah'a sığınırız.

İslam'ın beş şartından biri olan oruç, bu aydadır. Nafile olan oruç ibadeti bile -hadislerde geçtiği üzere- bu kadar övülmüş ve ifa eden için kuşkusuz cennet vadedilmiş iken farz olan bir oruç ibadetinin ifasının ahiretteki karşılığını tefekkür edelim inşallah. Ebu Said el-Hudrî'nin (ra) rivayet ettiğine göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "*Allah rızası için bir gün oruç tutan kimseyi Allah teala, bu bir günlük oruç sebebiyle cehennem ateşinden yetmiş yıl uzak tutar.*" (Buhari, Cihat, 36; Müslim, Siyam, 167-168). Bilindiği üzere metinde geçen yetmiş sayısı, Arapçada çokluk ifade etmektedir. Bunun yanı sıra zaten orucun mükâfatı -başka rivayetlere göre- özel olarak Allah katına saklanmıştı. El-Kerim olan Allah'a dayanıyoruz.

Bin aydan daha değerli olan, adına sûre inmiş ve hadislerde de çok fazla yer verilmiş olan **Kadir Gecesi**, bu ay içerisinde. İbn Ömer'in (ra) rivayet ettiğine göre ashaptan (ra) bazıları, rüyalarında Kadir Gecesi'nin ramazanın son yedi gününde olduğunu gördü. Bunun üzerine Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "*Rüyalarınızın ramazanın son yedi gecesinde birleştiğini görüyorum. Şu hâlde Kadir Gecesi'ni bulmak isteyen, onu son yedi gecede arasın.*" (Buhari, Leyletü'l-Kadr, 2; Müslim, Siyam, 205).

Başta fitir sadakası olmak üzere yapılan mali ibadetler, diğer aylara nazaran bu ayda daha faziletlidir. (Buhari, Savm, 7; Müslim, Fezail, 50) Resulullah, ramazan ayı girdiğinde daha da

cömertleşirdi. İbn Abbas (ra), onun cömertliğini şöyle tasvir ediyor: "*Cebrail ile ilk buluştuğunda esmek için engel tanımayan bereketli rüzgârdan daha cömert davranırdı.*" (Buhari, Leyletül-Kadr 5; Müslim, İtikaf 7). Dolayısıyla biz, aciz ve cennete muhtaç kulların, daha cömert olmaya gayret etmesi gerekmektedir. Allah'a hamt olsun ki Müslümanlar, bu noktada daha bilinçli gibidir. Öyle ki ramazanın bereketinden olsa gerek zekât mefhumu, diğer aylarda değil de bu aya has kılınmış gibi gelenekleşmiştir. Allah teala, infak şuurlarını daha da arttırsın.

Sadece bu aya verilmiş bir teminat olarak cennetin kapıları sonuna kadar açılır ve tüm şeytanlar bağlanır. "*Ramazan ayı girdiğinde cennet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar bağlanır.*" (Buhari, Savm 5). Allah azze ve celle, şeytanları bağlayarak kudsiyet atfettiği bu ayın rahmet kapılarını bize açmıştır. Her tarafımızı şeytani şeylerin sarmış olmasına ve içinde yaşadığımız toplumun ahlaki çöküntüye uğramasına rağmen, bunu apaçık bir şekilde hissediyoruz. İnsani şeytanlara karşı ise Rabbimizin lütfu ve yardımı dışında bir durumumuz olmayacaktır. "*İnsanlardan kimin şerri, ramazanda artarsa bilsin ki onun şerri, zincire vurulan şeytanların şerrinden daha fazladır. Zira insani şeytanlardan bazıları, cinni şeytanlardan daha sapıktır.*" [Şeyh Abdulaziz Et Tarifi (hafizahullah)].

İnanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek ifa edenin günahlarının bağışlanacağı müjdelenen **teravih** namazı da bu aya hasrolunmuştur. (Buhari, "Salatü't-teravih", 1; Müslim, "Müsâfirîn", 173-178). Ayrıca bu ay içerisinde, son on günü kapsayacak şekilde uygulanan **itikaf**, imkânlar dahilinde ihmal edilmemelidir. Bu aya özel olarak umre ibadeti de çok faziletli kılınmış ve hac sevabı seviyesinde olduğu haber verilmiştir. (Buhari, "Umre", 4; Müslim, "Hac", 221, 222).

Selefimizin Nezdinde Ramazan Ayı

Süfyan es-Sevri (rahimehullah), ramazan ayı girdiğinde bütün ibadetleri terk eder ve kendini Kur'an okumaya yaklaşırdı.

Zühri (rahimehullah), ramazan ayı geldiğinde şöyle derdi: "*O, Kur'an tilaveti ve fakirleri doyurma ayıdır.*"

İmam Malik (rahimehullah), ramazan ayı geldiğinde şöyle demiştir: "*Hadis okumaya ve ilim meclislerinde bulunmaya ara ver ve mushafını eline alarak Kur'an okumaya yönel.*"

Ramazan Açısından İki İnsan Profili

Biri, ramazanın önemini kavrayamamış, belki de sıcağa denk geldiği için oflayıp puflayarak karşılamış, "Bilmem kaç saat oruç tutacağız, biter mi be!" diyen ve sonuç olarak bedbaht bir şekilde geçirmiş olan, diğeri de Ramazan geldiğinde sevdiği bir insanı karşılar gibi tavır sergilemiş ve hazırlık yapmış olmandır.

İki motif ile karşı karşıyayız. Sevinç içinde miyiz yoksa üzüntü, keder hâlinde miyiz? Müslüman olarak bu durumu sorgulamamız gerekir. Şeytan, bizleri yazın sıcağıyla, çalışma saatleri ve şartlarıyla, en sevdiğimiz yiyecek ve içeceklerden mahrum kalmakla vesvese verip aldatmamalıdır. Ramazana girmeden önce; sıradanlıktan, gelenekleşmiş bir ramazan olgusundan uzak, Allah'ın af ve mağfiretine yakın, o ramazan bu ve benim için bereketli, farklı bir havada geçecek psikolojisiyle hazırlık yapabiliriz. Bizler için "Bu ramazan, benim için günahların ter gibi akıp gittiği bir ay olacaktır" beklentisinde bol bol zikirle doldurulmuş bir ay olmalıdır. "**Tevbe edenler, ibadet edenler, hamt edenler, (Allah yolunda) seyahat edenler, rüku edenler, secde edenler, iyiliği emredenler, kötülükten alıkoyanlar ve Allah'ın sınırlarını koruyanlar. Müminleri müjdele!**" (9/Tevbe, 112).

Kişinin, gündüzü oruç, zikir, Kur'an; gece de ibadetler olunca ve Kadir Gecesi'nin artıları da eklenince... Bizleri cehennemden azat etmek isteyen bir Rabbimiz var, elhamdülillah. "**İman edenlerin, Allah'ı anma ve ondan inen Kur'an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi?**" (57/Hadid, 16). Evet, Rabbimiz, geldi! Özellikle mübarek ramazan bunun için bir fırsattır, biliyoruz. Ama buna rağmen ne yazık ki insan, çok zalim ve cahildir. Allah, hidayetimizi ve şuurumuzu arttırsın. Allah'ın af ve mağfiretine sığınarak korku ve ümit arasında mücadelemizden bir an olsun geri kalmamaya gayretkeş olacağız. İnşallah

Velhamdülillâhi Rabbil âlemin. Selam ve dua ile...

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞIFASI KİTABIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

Bir Şeyleri Değiştirmesi Gereken Nimet: Ramazan

Rüveyde Bera PALA

Her Müslüman'ın kendini hür hissetmesi, kalbinin refaha kavuşması ve zihnini yalnızca dini için yorması sebebiyle tatlı yorgunluklar hissettiği zamanlar vardır. Tüm bunlar için kendine vakit tayin eder. Ruhunun kapısını kimseye açmaz çünkü arınma yolunu ararken dünyada muhatap alacağı kimse yoktur. Bu özel vakitlerin ümmet için ayarlanmış içtimai bir miladı vardır ki işte o, 610 Ramazan'dır.

Dünyadan soyutlanmaya ve uhrevi tefekkürlere dalmaya ihtiyaç duyar Müslüman. Çünkü dünyaya odaklanarak istemeden lekelediği kalbi, temizlenmek için tazelenmeyi ve aklanmayı ister. Bu, imanı tazelemektir, nifaki haklamaktır; iman gereğini hatırlamak, nifaktan köşe bucak kaçmaktır. *Yani Ramazan, iman ve nifaki*

Ramazan, mümin kulun üzerinde, toprağa düşen yaprağın yerini yadırgamadığı ve onu görenlerin dalında olmadığından dolayı garipsemediği gibi durur. Farklı vakitlerdir ulaşılan ve farklı bir rüzgârdır her dakika titreten ve bu ay, herhangi bir rüzgâr gibi geçmemeli dünya hengamesinde.

ayıran kalın bir çizgidir.

Nereye baksa karanlıktan bir parça görür kişi ve parçaları birleştirdiğinde dünya şekillenir gözünün önünde. Çünkü dünya, karanlıktır; karanlıktan beslenir. Çünkü dünya, zalimin yatağıdır ve zalim, aydınlığı sömürendir. Müslüman, bu karanlığı delmek için didinir, felahi inşa etmek için daru'l-İslam arayışına girer. Yılın dinginliğe ulaştığı vakitte

yani o mübarek günlerde ise biraz olsun yumuşar içi, özgürlüğü bulmanın sevincindedir. *Yani Ramazan, dünyaya bağlı olan ipini ince tutanlar için kurtuluştur.*

Ramazan, mümin kulun üzerinde, toprağa düşen yaprağın yerini yadırgamadığı ve onu görenlerin dalında olmadığından dolayı garipsemediği gibi durur. Farklı vakitlerdir ulaşılan ve farklı bir rüzgârdır her dakika titreten ve bu

ay, herhangi bir rüzgâr gibi geçmemeli dünya hengamesinde. Bir emirle gelmiştir ve bir gayeyle kuşanmamızı ister, esmeden evvel. İçimizde, önceki kıştan kalma buzların erimesini ve yerine türlü tohumlar ekilmesini sağlar bereketiyle. *Yani Ramazan, hikmetini bilen ve hakikatini kavrayan için eşsiz bir arınma fırsatıdır.*

Günler birbirini kovalarken hissedilmeyen, hissedilse bile önemsenmeyen çürüklükler oluşur sık sık ruhlarda. Bunlar, çoğunlukla dert olmaz sahibine, bilmez çünkü sürekli yenilenen sıkıntılarının esas sebebinin bunlar olduğunu. Bilinmeyen şeyin üstesinden gelmek de mümkün değildir. İşte insan, çile denizinde boğuşurken fark etmeden ayağına gelen fırsatı geri çevirir. Belki de tek çaresi, kalbini karalara bürüyen cürümlerden kurtuluşunun tek yolu, bu ayı heyecanla karşılamak ve aynı heyecanla ağırlamaktır. *Yani Ramazan, akleden için günahların izalesine fırsat veren bir nimettir.*

Her zaman dümdüz bir yolda, takılmadan yürüyemez insan. Dünyanın sayısız rengiyle karşılaşırken durup düşünmeye fırsat bulamaz. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın hayatında mutlaka boşluk vardır. Yıllarını, ya bu boşluğu

doldurmakla ya da o boşlukla yaşamaya alışmakla geçirir. Hâlbuki bu ay ve bu ayda Rahman için tutulan oruçlar, insanın içinde hiçbir boşluğun kalmasına izin vermez, onları birer birer dikmeye çalışır, Müslüman için iyileşme yollarını tek tek gösterir. *Yani Ramazan, içimizdeki boşlukları dolduran bir ırmaktır.*

Hatırlama ayıdır Ramazan; anma, zikretme, her cisimde onu arama, her nefeste Resulü anma, açlığın mideye vurduğu her dakikada tefekkürü sürüklenme ayıdır. Hangi iş söz konusu olursa olsun orada ilahi lezzeti bulmaya ve dünyadan sıyrılmaya vesiledir. *Yani Ramazan, her zikirde yükleri hafifleten bir yoldur.*

Bunlar yapıldıkça, hikmetinin hakkı verildikçe, gönül huzuruyla zamanı geçirdikçe değer kazanır bu mübarek vakitler. Kıymeti bilinmeli, önemsenmeli, farkına varılmalı. O zaman kişinin hayatında beyaz bir sayfaya vesile olur, önceki hayatın yüklerini bir bir süzgeçten geçirir.

Ramazan bizi dürtmeli artık, yalnızca oruçla tanıdığımız ve sınırlandırdığımız bu mübarek nimet, bir şeyleri değiştirmeli; önce mümin yüreklerde, sonra bütün İslam diyarlarında...

Dosya:

"RAMAZAN VE KALBİMİZİN ŞIFASI KİTAPIMIZ KUR'AN-I KERİM İLE BAĞIMIZ"

Geçmişten Bugüne Ramazanın Toplumdaki Değeri

Emrah DOĞRU

Konumuza, Efendimizin güzel bir hadisiyle başlayalım: Ebu Hüreyre, merfu olarak rivayet ettiğine göre Resulullah sallallahü aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: "Her kim inanarak ve sevabını umarak ramazanda oruç tutarsa geçmiş günahları affedilir ve her kim inanarak ve sevabını umarak Kadir Gecesi'ni ihya ederse geçmiş günahları bağışlanır." (Buhari, İman). Demek oluyor ki ilk önce inanacağız ve iman edeceğiz. Yaptığımız ibadetleri, Allah'ı razı etmek için mi yoksa birilerini razı etmek için mi yapıyoruz? Bunu çok iyi analiz etmek zorundayız.

Şimdi, Peygamber Efendimiz döneminde ramazan ayı nasıl geçirilirmiş, bunu aktarmaya çalışacağım.

Efendimiz, ramazan ayı girdiğinde cömertliği tavsiye eder ve kendisi de çok üst seviyelerde fedakâr ve cömert davranırmış. Yoksulları, ihtiyaç sahiplerini ziyaret eder, zenginlere de cömertlik konusunda tavsiyede bulunurmuş. Efendimiz, hadisinde şöyle haber vermektedir: "Abdullah İbn-i Abbas'ın (ra) şöyle dediği nakledilmiştir: "Hayır yapma konusunda Resul-i Ekrem (sav), insanların en cömertiydi. Hele ra-

mazan girip Cebrail (as) ile buluştuğunda daha da cömert olurdu. Cebrail (as), ramazan ayında her gece Hz. Peygamber (sav) ile buluşurdu ve Resulullah (sav) ona Kur'an'ı arz ederdi. İşte Cebrail (as), Resul-i Ekrem (sav) ile buluştuğu zaman Hz. Peygamber (sav) rüzgârla sürüklenen yağmur yüklü bulutlar gibi cömert olurdu."

İkinci mesele, yalan söylemek. İslam'da yalan zaten yasaklanmıştır. Yalan söylemek, Allah'ın hoşuna gitmeyen, kötü bir alışkanlıktır. Efendimiz, yalan söylemeyi bırakmalarını, ömrünün sonuna kadar Müslümanlara tavsiye etmiştir. Ayrıca oruçluken yalan söyleyenin, orucunun kabul olmayacağını da bizlere aktarmıştır. Şu hadisi de bunun delilidir: Ebu Hüreyre'den (ra) nakledildiğine göre Hz. Peygamber Efendimiz şöyle buyurmaktadır: "Yalan söylemeyi ve yalancı şahitliği bırakmayan kimsenin yemeyi ve içmeyi bırakmasına, Allah'ın asla ihtiyacı yoktur." (Buhari, 1903). Hadisin açıklamasında, yalan söyleyenin orucunun ve amellerinin kabul edilmeyeceği vurgulanmaktadır. Ayrıca Efendimiz, başka bir hadisinde de şöyle buyurmaktadır: "Mutlaka sahura kalkın çünkü sahurda bereket vardır." (Buhari, Savm,

20). Efendimiz (sav), her gün Kur'an-ı Kerim okurdu. Sahura kalkmayı da kesinlikle ihmal etmezdi. Ayrıca Efendimiz, hiçbir dönemde aşırıya kaçmamış, aşırılığı övmemişti. İftar ve sahurda, bolluk içinde ziyafetler tertip etmemişti, israftan hep kaçınmıştı.

Şimdi de Osmanlı döneminde ramazan nasıl ihya edilirdi, kısaca değinmeye çalışalım. Osmanlıda ramazan günlerinde; zenginler, hiç tanımadıkları, hiç bilmedikleri bölgelerdeki bakkal ve manav gibi dükkânlara girer, onlardan veresiye defterini çıkarmalarını isterlerdi. Defterdeki borçları, rastgele sayfalardan yırtıp atar, borçlarını öderdi. "Allah kabul etsin." der, çeker giderlerdi. Borcu ödenen, borcunu ödeyenin kim olduğunu; borcu sildiren, kimi borçtan kurtardığını bilmezdi.

Osmanlıda ramazanda insanlar, eşe dosta iftar vermeyi büyük bir ibadet kabul eder; misafir ağırlamak, beraber iftar yapabilmek için çırpınırlardı. Ramazan boyunca iftar vakitlerinde kapılar açık tutulurdu. Hiç kimse kapısını kapatmazdı; böylece yolda kalan, iftara yetişemeyen ve ihtiyacı olan herkes istediği eve

girer, iftar sofrasına dâhil olurdu. Bunun için tanıdık olmaya gerek yoktu ve iftar için gelen kim olduğu da asla sorulmazdı, mahremiyete de dikkat edilirdi. Ayrıca Osmanlıda ramazan ayında, yiyecek ve eşya fiyatlarını devlet kontrol ediyordu. Özellikle gıda maddelerinin ramazan boyunca daha ucuza satılması sağlanıyordu.

Şimdi de günümüze, günümüzdeki ramazanlara değinelim. İlk olarak Efendimizin cömertliğinden bahsetmiştik. Günümüzde cömertlik, yardım etme, infak yapma durumları Peygamber Efendimizin yaptığı yardımlarla aynı mı, diye sorsam verilecek cevapları duyar gibiyim. Yani şunlar söyleniyor: "Elimizden geleni yapıyoruz, yardım ediyoruz, fitre miktarı ne kadar?" diye cevaplar almaktayız. Günümüzde maalesef Müslümanlar, o kadar da cömert değiller. "Veriyoruz" diyorlar ama verdikleri çok az bir meblağ. Durumu olanlar, fitre olarak devlet ne belirlediyse ona göre veriyorlar, daha fazla verme durumunda ise birçoğunun elleri titriyor. Durumu olmayanlar müstesna.

Zekât vermemek için de sürekli borç yapıp zekât vermekten kendilerini kurtarmaya çalışı-

yorlar. Bu durumda maalesef cömertlikte sınıfta kalıyor, birçok Müslüman.

İkinci mesele olarak yalandan bahsetmiştik. Günümüzde maalesef oruçluyken de Müslümanlar yalan söylüyor. Dünyada para kazanma uğruna, bir yerlere gelme uğruna yalan söylüyorlar, gıybet ediyorlar. Orucun kabul olup olmayacağına hiç de aldırış etmiyorlar. Sadece aç kalmayı tercih ediyorlar. Maalesef çok acı ve gerçek böyle günümüz toplumunda.

Üçüncü mesele olarak sahur ibadetinden bahsetmiştik. Efendimiz, kesinlikle sahura kalkmayı ihmal etmemiştir ve hep Kur'an okumuştur. Yine günümüze baktığımızda Müslümanların bir kısmı sahura kalkmaya zorlandığı için akşamdan, yani yatmadan önce yemeklerini yiyip yatmaktalar, sahur ibadetini önemsememekteler. Kur'an okuma ve Kur'an'ı yaşama konusunda Müslümanların çoğunluğu sınıfta kalmaktadır. Çünkü birçoğu, Kur'an okumayı bilmiyor; bilenlerin bir kısmı da sadece yüzüne Kur'an okuyor, anlamını hiç merak etmiyor. Nitekim Kur'an-ı Kerim okuyanlar, anlayarak hayatlarına geçirselerdi toplum, İslam'dan kesinlikle bu kadar uzaklaşmazdı. Ayrıca günümüzde sahura düzenli kalkıp namaz kılmayı umursamayan o kadar çok Müslüman var ki! Hâlbuki namaz, Müslümanın kesinlikle terk etmeyeceği ibadetlerden biri değil mi?

Dördüncü olarak da Efendimiz, ramazanda aşırı gitmemiş, sahur ve iftarda israftan hep kaçınmıştır. Günümüzde, bu konuda da sınıfta kalmaktayız toplum olarak. Çünkü sahur olsun, iftar olsun çeşit çeşit yemekler pişirilmekte, hepsi yenebilecek gibi davranılmakta, imtihan unutulup israfın dibine vurulmakta maalesef. Yenmeyen yemekler, ertesi gün yenmemekte ve ne yazık ki çöpler sevindirilmekte. Ramazanda israftan kaçınıp önderimizi örnek almalıyız ve ona göre hareket etmeliyiz yoksa Rabbimizle hesap veremeyiz. Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmaktadır: **"Sonra yemin olsun o gün, tüm nimetlerden muhakkak hesap soru-**

lacaksınız." (Tekâsür, 8). Ayette buyrulduğu üzere tüm nimetlerden, tüm yediklerimizden, tüm içtiklerimizden, tüm giydiklerimizden he-saba çekileceğiz.

Şimdi de Osmanlı zamanı ile günümüzü kıyaslayalım. Yukarıda bahsettiğim üzere Osmanlıda zenginlerin; hiç tanımadıkları, zor durumda olan kişilerin bakkal ve manavlardan borçlarını ödemelerini, çok güzel bir davranış olarak görmekteyiz. Ne yazık günümüzde bu şekilde davranışlarla karşılaşmak, çok zor hat-ta imkânsız. Zenginler, paralarının azalmasından o kadar çok korkuyorlar ki o yüzden böyle davranışları görmek çok zor. Bazı güzellikleri az da olsa görmekteyiz, yardıma muhtaçlara gıda kolisi verilmesi gibi. Osmanlıdaki diğer bir güzellik de iftar verme çabası. Eş dost davet etmek ve ev kapılarının yolda kalan herkese açık olması, kapıların kapatılmaması güzel bir davranış. Günümüzde ise bu tip davetler günden güne azalmakta ve bitme seviyesine gelmekte. Yabancı kimselerin, hiç tanımadıkları evlere girip iftar yapması da imkânsız derecede. Çünkü Osmanlı, İslam'la hükmediyor ve o toplumda İslam'ın kuralları geçerliydi. Diğer bir güzellik, Osmanlı döneminde yiyecek ve eşyaların zamlanmaması, ramazan boyunca daha ucuz satılması. Günümüzde ise tam tersi, yiyeceklerin fiyatlarının ramazana bir hafta kala artmaya başlaması ve ramazan girdiğinde her şeyin çok yüksek fiyatlara satılması, İslam'ın kurallarına muhtaç olduğumuzu ve onları, özlemle beklediğimizi gösteriyor. Rabbim, bizlere, İslam'la yönetilmeyi, İslam'ın güzelliklerine kavuşmayı nasip etsin. Amin.

Faydalanılan Kaynaklar:

- Yüce Kitabımız: Kur'an-ı Kerim
- TDV İslam Ansiklopedisi
- Fethu'l-Bârî, Sahih-i Buhari Şerhi

Temizleyip Arındıranların En Güzelidir Ramazan

- Bakmalardan sakındırıp **gözü**
temizleyendir ramazan.
- Duymalardan koruyup **kulağı**
temizleyendir ramazan.
- Düşünmeleri vahye çekip **aklı**
temizleyendir ramazan.
- Ayetleri satır satır işleyip **kalbi**
temizleyendir ramazan.
- Helale kucak açtırıp **gönlü**
temizleyendir ramazan.
- Haramlardan uzaklaştırıp **eli**
temizleyendir ramazan.
- Rabbin kelimasını seslendirip **dili**
temizleyendir ramazan.
- Az yemeyi belletip **mideyi**
temizleyendir ramazan.
- Gitmeleri ayarlayıp **ayağı**
temizleyendir ramazan.
- Abdestlerle ibadetleri tazeleyip **başı**
temizleyendir ramazan.
- Rükulara vardırıp **beli**
temizleyendir ramazan.
- Secdelerde durdurup **alnı**
temizleyendir ramazan.
- Rabbani soluklar yayıp **canı**
temizleyendir ramazan.
- Şeytanları zincirleyip **an'ı**
temizleyendir ramazan.
- Teravihi getirip **mescredi**
temizleyendir ramazan.
- Oruçla günlere dokunup **vakti**
temizleyendir ramazan.
- İftar sevincini getirip **gündüzü**
temizleyendir ramazan.
- Sahura bereket katıp **geceyi**
temizleyendir ramazan.
- Bol bol misafir ağırlayıp **haneleri**
temizleyendir ramazan.
- İnfakı, sadakayı ve zekâtı verdirip
kazancı temizleyendir ramazan.
- Varını, yoğunu paylaşırıp **cimriliği**
temizleyendir ramazan.
- Sükûneti yerleştirip **sokakları,**
caddeleri temizleyendir ramazan.
- Gürültüleri giderip **atmosferi**
temizleyendir ramazan.
- Sakinliği büyütüp **kavgaları**
temizleyendir ramazan.
- Sesi ve sözü Kur'an'a verip **tüm**
sözleri temizleyendir ramazan.
- Sabrı, direnmeyi öğretip **yılgnlığı**
temizleyendir ramazan.
- Başkalarını düşündürüp **bencilliği**
temizleyendir ramazan.
- Rahmet ve selamet dağıtıp
huzursuzluğu temizleyendir
ramazan.
- On bir ayda bir gelip **bütün ayları**
temizleyendir ramazan.
- Sonunda bayrama erdirip **tüm ömrü**
temizleyendir ramazan.
- Ve ramazan, temizleyip arındıranların
en güzeli, en mükemmeli, en
muhteşemi ve en çok özlenilenidir.

Fatih PALA

Aaron Bushnell ve Soykırım Karşıtı Eylemi

Belén FERNÁNDEZ
26.02.2024, Al Jazeera
Çeviren: İsmail CEYLAN

25 Şubat Pazar günü, ABD Hava Kuvvetlerinin 25 yaşındaki muvazzaf askeri

Bushnell'in dramatik protesto eylemi, Batılı medyayı utandırdı.

Bushnell, ABD'nin Filistinlilere yönelik soykırımdaki suç ortaklığının "egemen sınıfımızın normal olduğuna karar

Aaron Bushnell, ABD'nin başkenti Washington DC'deki İsrail büyükelçiliğinin önünde, ABD'nin koşulsuz desteklediği İsrail soykırımına isyan ederek kendini ateşe verdi.

Son 143 gün içinde İsrail, kuşatma altındaki kıyı bölgesinde yaklaşık 30.000 Filistinliyi öldürdü. Bushnell, kendini kurban etmesi öncesinde ve sırasında kaydedilen video görüntülerinde "artık soykırımın suç ortağı olmayacağını" ve "aşırı bir protesto eylemine girişmek üzere olduğunu ancak Filistinli insanların geçmişte yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında kendi yaşayacaklarının hiç de aşırı olmadığını" belirtiyor.

Elbette Filistinliler, İsrail devletinin 1948'de Filistin topraklarına saldırmasından bu yana, sürekli yeni icat edilen silahların deneme tahtası oluyorlar. Bu yeni icatlardan en korkunç olanı da insan cildini ölümcül bir şekilde yakan beyaz fosfor bombasıdır.

verdiği şey" olarak nitelendirdikten sonra, ABD askeri kıyafetleriyle doğrudan İsrail büyükelçiliği kapısının önüne dikiliyor ve üzerine yanıcı sıvı dökmeye başlıyor. Hızla yanarak ölürken defalarca "Filistin'i özgürleştirin" diye bağıyor, etraftaki güvenlik görevlileri ise ona "yere yatmasını" emrediyor. Özellikle "yardımsever bir polis" silahını yanmakta olan eylemciye doğrultuyor.

Bushnell'in kendini yakmasının ardından New York Times şunu duyurdu: "Polis kayıtlarına göre, Washington'daki İsrail Büyükelçiliği Kapısında Bir Adam Kendini Ateşe Verdikten Sonra Öldü" – bu başlık belki de insanlık tarihinin rastladığı en sulandırılmış itibarsızlaştırma manşeti olabilir. 1965'te ABD'nin rekor kıran gazetesinin, şöyle manşetler atmasını isteseydi insanların ne diyeceğini insan merak ediyor: "Polis kayıtlarına göre, -Seksenlik Detroitli Ka-

dın Kendini Ateşe Verdikten Sonra Öldü - Söz konusu Kadının Vietnam Savaşı'na Muhalefeti veya Herhangi Bir Şeyle Hiçbir İlgisi Olmadığı Bildirildi".

Vietnam Savaşı ile ilgili kendini yakma olaylarından bahsetmişken ünlü ABD'li tarihçi ve gazeteci David Halberstam'ın Vietnamlı keşiş Thich Quang Duc'un 1963'te Saygon, Güney Vietnam'da ölümüyle ilgili anlatımını hatırlayın: "Alevler bir insandan geliyordu; bedeni yavaş yavaş solup büzülüyor, kafası kararıyor ve yanıyor. Havada yanan et kokusu vardı, insanoğlu şaşırtıcı derecede çabuk yanıyor. Ağlayamayacak kadar şoktaydım, not alamayacak ya da soru soramayacak kadar kafam karışmıştı, düşünemeyecek kadar şaşkındım."

Ve intiharin bu kadar yoğun ve tutkulu bir biçimi, şüphesiz pek çok kişi için şaşırtıcı olsa da soykırım, çok daha dehşet verici olmalı Bushnell'in bizzat söylediği gibi, insanların ne kadar çabuk yandığını çok iyi bilen birisi için, Filistin'de insanların yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında kendini yakmak hiçbir şey değildir.

Bushnell'in durumunda, ABD siyasi medyası onu yalnızca hedefinden uzaklaştırmak için değil, aynı zamanda ölümünden sonra itibarsızlaştırmak için de elinden geleni yapıyor. Örneğin Time Magazine'in yazısında, ABD Savunma Bakanlığının, aktif görevdeki askerlerin 'partizan siyasi faaliyetlerde bulunmaması' gerektiğini belirttiği söyleniyor"; sanki bir soykırımı aktif olarak teşvik etmek, siyasi açıdan "partizanlık" değilmiş gibi.

Ayrıca dergi, ABD'deki askeri kanunların "kamuya açık, resmi olmayan konuşmalar, röportajlar" ve diğer faaliyetler sırasında üniforma giyilmesini yasakladığını belirtiyor.

Muhtemelen Bushnell'in külleri, askeri mahkemede yargılanabilir.

Time makalesinin alt kısmında okuyuculara hayırsever bir şekilde şu talimat veriliyor: "Siz veya tanıdığınız biri, akıl sağlığı krizi yaşıyor veya intiharı düşünüyor olabilir, 988'i arayın veya mesaj atın" bu ilan doğal olarak Bushnell'in sadece "zavallı bir akıl hastası olduğunu" ima ediyor. Son ikna edici açıklama, bir "akıl sağlığı krizi". Sonuçta, Gazze'de ABD'nin tam desteğiyle gerçekleştirilen soykırım nedeniyle ciddi bir "akıl sağlığı krizi" yaşayan herkes, rahatlıkla psikolojik rahatsız kategorisine dâhil edilebilir.

Elbette, ABD aynı zamanda Amerikalı yerlilere karşı da kendi soykırımını gerçekleştirdi; bu, ciddi bir kolektif zihinsel rahatsızlık veya buna benzer bir şey olarak teşhis edilmeye değer görülmeyen, başka bir kanlı olgudur. Resmi anlatıya göre, ABD'nin veya onun İsraili suç ortağının soykırım yapmasının çılgınlık olduğunu düşünüyorsanız, çılgın olan sizsiniz.

Ben de ABD Hava Kuvvetleri gazilerinden oluşan bir aileden geliyorum - her iki büyük-babam da Vietnam'daki katliama katıldı - imparatorluğun cellatları olarak hizmet etmenin psikolojik etkilerine şahsen tanık oldum. Aaron Bushnell'in ölüm makinesinin bir dişlisi olması gerekiyordu ama ilkeleri onu engelledi ve bu da hayatına mal oldu.

Gerçekten de Bushnell'in, San Antonio, Texas'taki evsizler topluluğunu desteklemek için onunla birlikte çalışan eski bir meslektaşı, Bushnell "Şimdiye kadar tanıdığım en ilkeli insanlardan biriydi." diyor. İktidara gerçeği söyleyenlerin biz gazeteciler olmamız gerekirken Bushnell'in tek başına, Batılı medyayı utandırdığını söylemek yeterli.

Hasan El Benna'nın Şehit Edilmesi

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

İhvan üzerindeki ilk ciddi baskı 1940'ların başında başlamıştır. Bu baskının görünür nedeni İhvan'ın, Mısır kukla yönetiminin İngilizlerle beraber İkinci Dünya Savaşı'na girmesine gösterdiği tepki olmuştur. Çünkü İhvan, İngilizlerin Yahudileri gizlice silahlandığını biliyordu. Zaten Filistin topraklarında bir Yahudi devleti kurulmasının temelleri, aslında 1917 Balfour Deklarasyonu ile atılmıştı.

İhvan, sadece protestolarla, gösterilerle yetinmemiş; 1940 yılında, İngilizleri Mısır'dan atmak ve tam bağımsızlık için gizli bir milis ordusunun temellerini atmıştı. 1948'de deşifre olan bu gizli ordunun ismi En-Nizam-ül Has idi.¹

12 Aralık 1947'de Ezher'den başlayan kalabalık bir protesto gösterisi düzenleyen cemiyet, 6 Mayıs 1948'de bütün Arap ülkelerini Filistin'de cihada davet etmiştir. Bu da tabii olarak İsrail'in hamisi batılı devletlerin hoşuna gitmemiş ve gözlerini İhvan-ı Müslimin Hareketi üzerine dikmelerine sebep olmuştur.

İhvan güç kazandıkça düşmanlarının baskısı

1 Bu örgüte değişik isimler de verilmiştir. Bunlar; Gizli Aygıt, (al-jihaz al sirri), Özel Örgüt (Selin Çağlayan, Müslüman Kardeşler'den Yeni Osmanlılara İslamcılık, İmge Yayınları, 2. Bsk. Şubat 2011, Ankara, s.174); Milis Teşkilatı (A. Z. El Abidin)

ve engellemeleri de artmaya başlamıştı. Daha önceleri sadece Mısır kraliyet gizli servisi tarafından takip edilirken zamanla bunların yerini İngiliz, Amerikan, (henüz adı konulmamış olsa da) İsrail gizli servisleri almıştı ve bunlar akla hayale gelmedik senaryolarla, içinden zor sıyrılabilecekleri ağlarla, komplolarla İhvan'ı yakın takibe almışlardı.

Maalesef İhvan'ın içindeki heyecanlı kimse-ler, bu sinsi tuzaklar karşısında soğukkanlılığını muhafaza edememişlerdir. Bu durumu Ali Ulvi Kurucu şöyle anlatmaktadır: "Teşkilattan bazı heyecanlı gençler daha mücadelecı ve daha aktif olmayı tercih ederek ayrılıp 'Şebabu Muhammed' isimli bir cemiyet kurdular. Mustafa Sabri Efendi, bu gençlerle ilgili olarak "Evet, onları, sessiz sakin, mücadelesiz buldular. Dört nala gidiyorlar. Allah encamını hayreylesin. Bunlar siyasetin ne demek olduğunu farkında değil-ler. Dinsizlerle mücadeleyi kolay zannediyorlar. Dinsizleri, Mısır'da gördüklerinden ibaret sanıyorlar." demiş idi. İki hadise teşkilata tesir ederek sıkıntılara sebep oldu: 1944'te Mısır baş-vekili Ahmet Mahir Paşa ve 1946'da Mahmut Nakraşi Paşa² vuruldu. Her iki hadise de Müslüman Kardeşlere yüklendi. Sonunda teşkilatın kapatıldığı haberleri geliyordu."³

Müslüman Kardeşlerin kapatılarak mal varlığına el konulması ve Benna'ya yönelik suikastın gerçekleştirilme süreci, 1940'lı yıllara kadar giden bir süreçtir. Zaten son yıllarda işgalci İngiliz güçleri ve onların güdümünde olan Kral ve Mısır hükümeti, Hasan el-Benna'ya ve Müslüman Kardeşlere karşı gittikçe sertleşmeye başlamıştı.

Ahmet Mahir Paşa, 1945 seçimlerinden sonra İngiliz yanlısı tavrını devam ettirmiş ve İngilizlerin tarafında, Almanya'nın başını çektiği Mihver devletlerine karşı savaş açmıştır.⁴ Müslüman Kardeşler ve Vefd Partisi mensuplarının da içinde bulunduğu kalabalıklar tarafından protesto edilmiştir. Ancak buna rağmen Başbakan Ahmet Mahir Paşa, bu husustaki ısrarını sürdürerek 24 Şubat 1945 tarihinde mecliste Mihver kuvvetlerine karşı savaş bildirgesini okumuştur. Toplum nezdinde büyük bir infiale yol açan bu olayın ardından Ahmet Mahir Paşa, Ulusal Parti mensubu biri tarafından düzenlenen suikastla

2 Ahmed Mahir Paşa, 24 Şubat 1945'te, Mahmud Fehmi en-Nukraşi Paşa da 28 Aralık 1948'de öldürülmüştür.

3 Üstad Ali Ulvi Kurucu, Hatıralar-2, Kaynak yayınları, 2. Bsk. Haziran 2007, İstanbul, s.278 vd.

4 Zehra Betül Güney, Hasan el-Benna'yı Yeniden Okumak, Açılım Kitap Pınar Yayınları, 1.bsk. ŞBAT 2017, İstanbul, s.288

hayatını kaybetmiştir. Ahmet Mahir Paşa'nın öldürülmesiyle boşalan başbakanlık makamına atanan ve Ahmet Mahir'in yakın arkadaşı olan Mahmut Fehmi en-Nukraşi Paşa, bu olayın soruşturulması emrini vermiştir. Suikast olayının gerçekleşmesiyle Müslüman Kardeşler teşkilatı, ciddi şekilde töhmet altında bırakılmıştır. Özellikle Mısır yetkililerince varlığı bilinen Gizli Aygıt üyelerince bu saldırının gerçekleştirilmiş olması ihtimali üzerine, Hasan el-Benna ve Ahmet es-Sukkeri tutuklanmıştır. Fakat saldırganın kısa sürede yakalanması ve Kardeşler mensubu olmadığına anlaşılması üzerine Benna ve Sukkeri serbest bırakılmıştır.⁵ Benna'nın, serbest bırakıldıktan sonra yeni başbakan Nukraşi Paşa'ya taziye ziyaretinde bulunmuş olması, teşkilat üzerindeki baskıyı hafifletse de hükümet tarafından yakın gözetim altında tutulmaktan kurtaramamıştır.

1947 ve 48 yılları, Müslüman Kardeşler için çok zorlu yıllar olmuştur. Ama ayrıca teşkilatın zirve yaptığı bir dönem olmuştur. Bu dönemde Gizli Aygıt menşeli olduğu düşünülen bazı silahlı ve bombalı eylemlerin gerçekleşmesi, Müslüman Kardeşler yapılanmasının hükümeti ortadan kaldırmaya yönelik faaliyetleri şeklinde algılanarak resmi statüsünü kaybetmesine yol açtı. Her ne kadar bu tür eylemlerle Müslüman Kardeşlerin alakasının olmadığı yönünde açıklamalar yapılsa da Benna, bu tür eylemleri şiddetle kınadığını ifade etse de teşkilatın, hükümetin şiddetli bastırma politikasından kurtulması için yeterli olmamıştır.⁶

Teşkilatın ülke çapında gerçekleştirdiği bombalı saldırı ve suikastlar, 1948 yılında şiddetini artırmış ve bu yapının deşifre olmasına neden olmuştur. İngilizlere ve onların hamisi konumundaki kişilere düzenlenen seri saldırıların ardından, özellikle de 22 Mart'ta hakim Ahmet Hazendar'ın ve 3 Aralık'ta da Yüzbaşı Zeki'nin öldürülmesi, Özel Teşkilat adlı bir örgütün varlığına işaret etmiş ancak bu gizli silahlı guru-

5 Muhammed Hüseyin Mercan, Müslüman Kardeşler'in Yükselişi ve Düşüşü, İlem yayınları, 1.bsk. Temmuz 2019, İstanbul, s.94-95

6 Mercan, age. s100

bun varlığı, kamuoyunda ilk defa 15 Kasım 1948 tarihinde İhvan üyelerine ait olduğu anlaşılan ve içindeki askeri mühimmat ve gizli evraklarla birlikte ele geçirilen bir cip ile ortaya çıkmıştır. Bir cipin içinde ele geçirilen evraklar, bu teşkilat hakkındaki her şeyi ele verir nitelikte olmuştur.⁷

Bu cip hadisesini bir fırsat olarak değerlendiren hükümet, henüz soruşturma sürerken yani suçlunun, bu cipin kime ait olduğu ile ilgili yargı henüz kararını vermemiş iken 8 Aralık 1948 tarihinde, cemaatin terörist faaliyetlerde bulunan bir örgüt olduğunu belirterek cemaatin bütün şubelerini kapatmış, mallarına el koymuş, geniş çaplı tutuklama çıkarmış ve ülke çapında her türlü cemaatsel faaliyetleri yasaklamıştır. Kendileriyle birlikte cemaatten en az 400 küsur kişinin tutuklanarak sorguya çekildiğini ifade eden Adil Kemal, mahkemeden önce sadece soruşturmanın kendisinin bir yıl sürdüğünü belirtmiştir.⁸

Kardeşler teşkilatının ilk defa bu kadar katı yaptırıma maruz kalması ve çok sayıda teşkilat mensubunun tutuklanması, Hasan el-Benna'nın çözülmesi oldukça güç bir sorunla karşı karşıya kalmasına neden oldu. Ona göre bu yaptırımlar, öncelikle Kardeşleri, Mısır'ın İngiliz baskısından kurtulması için faaliyet gösteren ve fanatik milliyetçi gören İngilizlerin, Mısır hükümetine müdahalesi sonucunda gerçekleşmişti. İkinci olarak ise yaptırımların gerekçesi, Nukraşi Paşa ve diğer Saadçı yöneticilerin gelecek seçimlerde Kardeşleri seçim zaferinin önündeki en büyük engel olarak görmeleriydi. Benna ayrıca Müslüman Kardeşlerin Filistin mücadelesindeki konumunun, bu sorunun sabit bir

Mahkeme, 3 yıl süren bir soruşturmadan sonra Benna'nın sorumluluğundaki cemaatin hiçbir terörist eylemde bulunmadığını ve hedefinin şiddet olmayıp dini yaymak olduğuna karar verip sadece Özel Teşkilat üyelerini cezalandırsa da Nukraşi Paşa, bu kararlar çıkmadan önce, cemaatin kapatılma kararının ardından, 28 Aralık 1948 tarihinde Özel Teşkilat'ın bir üyesi olan Abdülmecit Ahmet tarafından öldürülmüştür.

hâle dönüşmesini istemeyen Arap hükümetlerini rahatsız ettiğini, Kardeşlerin Arap toplumlarındaki etkisinden çekinen dış güçlerin, Mısır hükümetine, Kardeşler teşkilatının kapatılması yönünde baskı yaptıklarını da iddia etmekteydi.⁹

Müslüman Kardeşlerin 63 No'lu askeri talimatça kapatılmasından yirmi gün sonra, Mustafa Fehmi en-Nukraşi Paşa, 28 Aralık 1948'de içişleri bakanlığına geldiği esnada 1944'ten beri Müslüman Kardeşler üyesi ve veterinerlik fakültesi öğrencisi Abdülmecit Ahmet Hasan tarafından düzenlenen suikast sonucu hayatını kaybetti. Saldırmanın yakalanmasının

ardından yapılan tahkikat sonucunda zanlının, Kardeşler üyesi olduğunun anlaşılmasının yanı sıra teşkilatın kapatılma kararının ardından bu saldırının gerçekleşmesi, tüm şüpheleri doğrudan Müslüman Kardeşler üzerine çekmişti. Bununla birlikte Hasan el-Benna'nın saldırıyı kınamasına ve saldırının düzenlenmesiyle Kardeşlerin kesinlikle bir alakasının olmadığını ve bir kurguyla karşılaştıklarını ifade etmesine rağmen, bu serzenişi hiçbir şekilde karşılık bulmadı. Hatta Nukraşi Paşa'nın cenaze töreninde katılımcıların "Hasan el-Benna'ya ölüm" sloganı atması, Benna ve Kardeşleri daha zor ve sancılı günlerin beklediğinin ilk emareleriydi. (Mercan, s.102)

Mahkeme, 3 yıl süren bir soruşturmadan sonra Benna'nın sorumluluğundaki cemaatin hiçbir terörist eylemde bulunmadığını ve hedefinin şiddet olmayıp dini yaymak olduğuna karar verip sadece Özel Teşkilat üyelerini cezalandırsa da Nukraşi Paşa, bu kararlar çıkmadan önce, cemaatin kapatılma kararının ardından, 28 Aralık 1948 tarihinde Özel Teşkilat'ın bir

7 Zehra Betül Güney, age. s.289-290

8 Zehra Betül Güney, age.291

9 Mercan, age. s.101

üyesi olan Abdülmecit Ahmet tarafından öldürülmüştür. Bu hadise, Benna'nın öldürülmesine de ön ayak olan büyük bir kaosu beraberinde getirmiştir.¹⁰

12 Ocak 1949'da Kral Faruk hükûmeti, İhvan'ı yasa dışı ilan etmiş, bürolarını kapatmış, mal varlıklarına el koymuş, fabrikalarını kamulaştırmıştır. Binlerce İhvan mensubu tutuklanmıştır. Ama ne hikmetse Hasan el Benna tutuklanmıyordu. Amaç, onu tecrit etmek ve bir suikastla ortadan kaldırmaktı.

Bu meş'um planın tipik bir sırtışını kaynaklar şöyle anlatıyor: "Üstat Hasan el-Benna da tutuklanan arkadaşlarıyla birlikte arabaya binmek istemiş ancak başkomiser: "Elimizdeki emre göre Hasan el-Benna'nın tutuklanmaması gerekir." demiş ve Üstadı arabadan indirmek istemiştir. Ancak Üstat, arabadan inmemiş ve arkadaşlarından ayrılmayacağını söylemiştir. Fakat polisler başkomiserin emriyle arabaya girip Hasan el-Benna'yı zorla indirmişlerdir. Üstat, polislerin arasında arabadan indirilirken gözyaşlarıyla şöyle haykırmıştır: "Beni arka-

daşlarımdan ayırmayın. Tutuklamamakla ve onlardan ayırmakla bana ölüm acısını tattırıyorsunuz."

Benna, resmî otoritelere bizzat çıkışarak şu ifadeleri kullanmıştır: "Mademki Müslüman Kardeşler cemaatini feshettiniz ve Mısır'da olsun, Filistin'de olsun tüm üyelerini tutuklayıp Tur Dağı'ndaki sürgün kampına gönderdiniz, öyle ise beni de onlarla birlikte tutuklayın. Çünkü onları eğitip yetiştiren benim. Beni tutuklamamakla öldürmeyi planlıyorsunuz. Kardeşlerim zindanda iken benim burada serbestçe yaşamam haram olsun. Bırakın da herhangi bir Arap ülkesine gidip orada yaşayayım, rabbime hicret edeyim." Tabii ki Benna'nın tüm teklifleri reddedilmiştir.

Bunun üzerine Benna, cemiyetin kapatılma kararının kaldırılması ile ilgili olarak parlamentonun önünde dört saat süren bir konuşma yapmıştır. Bu konuşma sırasında yetkililere seslenen Benna, Kardeşler cemiyetinin kapatılması kararının, krallık sarayının temsilcileriyle emperyalist Batılı devletlerce birlikte alındığını belirterek kararın ardındaki odakları teşhir et-

10 Güney, age. s. 291-92

miştir.¹¹

Said Havva ise "Hasan el-Benna, tutuklanan arkadaşlarıyla birlikte polis arabasına binmek isteyince polisler müdahale etti ve 'el-Benna'nın yakalanmamasına dair karar var.' dediler. Lakin bununla birlikte şehit imam ısrar etti ve tutuklanan arkadaşlarıyla birlikte arabaya bindi. Merkeze gidildiğinde yetkililer, tekrar serbest olduğunu ve kendisinin tutuklanmayacağını bildirdiler. O zaman el-Benna: 'Beni tutuklamakla, beni öldürmüş oluyorsunuz.' demişti.¹²

Ardından birkaç gün sonra Nukraşî Paşa, düzenlenen bir suikast sonucunda hayatını kaybetmiştir. Bu suikast üzerine ortam iyice gerilmiştir. Suikasttan İhvan'ı sorumlu tutan krallık rejimi, İngilizlerin desteğiyle intikam almak üzere harekete geçmiştir. Her siyasi lider ve cemiyet başkanı gibi Benna da tabanca taşıma ruhsatına sahipti. Bu ruhsatı iptal edilerek tabancası elinden alınmıştır. Benna'nın sürekli yanında bulunan ve âdeta koruması gibi dolaşan iki kardeşi de tutuklanmıştır. Benna, yetkililere müracaat ederek silahının geri verilmesini ve maaşını kendisi vermek üzere silahlı bir korumanın kendisine tahsis edilmesini istediye de bu taleplerin hiçbiri dikkate alınmamıştır.

Kız kardeşinin kocası Abdulhakim Abidin'e ait olan ve Hasan el-Benna'nın kullandığı bir otomobili vardı. Hükümet, otomobile de el koydu. Benna, gelişmelerin birer rastlantı olmadığını fark etmişti. Tüm atılan adımlar, kaçınılmaz sonu hazırlamak için düzenli biçimde ayarlanıyordu sanki. Benna, uğrayabileceği saldırıdan devletin sorumlu olacağını bildiren bir açıklama dahi yapmıştı.

9 Şubat 1949 günü Benna'nın yanından ayırmadığı Hacı Abdullah Nebravi de tutuklandı. Nebravi, aynı zamanda Benna ile hükümet arasında ara buluculuk misyonu görüyordu. Yine Benna'nın yakın çalışma arkadaşlarından Müslüman Gençler Cemiyeti yöneticilerinden Muhammet Nagi, Posta İşleri Genel Müdürü Ali

11 Ahmet Emin Dağ, Hasan el-Benna, İlke Yayıncılık, 5.bsk. 2011, İstanbul, s.90-91; Said Havva, 50. Yılında Müslüman Kardeşler Hareketi, Uysal Kitabevi, Konya, 1980, s.256

12 Havva, age. s.255-256

Zeki de tutuklanarak zindana atılmıştır.¹³

Benna, bu yapılanların sıradan, tesadüfi olarak yapılmadığını, kendisine yönelik ciddi birtakım tuzakların kurulduğunu, bu tuzakların da sadece Mısır yönetimi tarafından kurulmadığını biliyordu. Çünkü Mısır krallık yönetimi; işgalci, emperyalist İngiliz güçlerinin piyonu konumunda idi. Dolayısıyla bu tuzağı asıl kuranların işgalci İngiliz güçleri olduğunu biliyordu. Üstelik bu tuzak; cezaevine, zindana değil, sonucu ölüm olan bir tuzaktı. Bu nedenle Mısır yönetimine, uğrayabileceği saldırıdan kendilerinin sorumlu olacaklarını bildirmişti.¹⁴

Bu dönemde – Mısır İçişleri Bakanlığı Cınayetleri Soruşturma Genel Müdürü olan Albay Mahmut Abdülmecit, İmam'ın öldürülme planlarını hazırlıyordu. Mısır emniyetinden birkaç kişiyi, bu işle görevlendirmiş ve 9979 plakalı makam arabasını onlara tahsis etmişti. Bunun tafsilatı, 1952 tarihli Mısır genel parlamento zabıtlarında vardır.¹⁵

Etrafındaki çember gittikçe daralıyordu. Her hareketi sınırlanıp çevresi iyice daraltılınca Pakistan sefaretinden sığınma ve himaye teklifi almıştır. Buna cevabı şu olmuştur: "Ben, şimdiye kadar kardeşlerimle beraber yaşadım. Onları meydanda yalnız bırakıp kaçamam. Onlar sıkıntıda iken ben nasıl rahat edebilirim?"

Etrafında uğursuz gölgelerin dolaştığı günlerden bir gün... Bir rüya görmüştü. Müjdeli bir rüya... Sadık ve mesut bir rüya... Ama aynı zamanda ümmet için hicran dolu bir rüya... "Dün gece rüyamda Hz. Ömer'i gördüm." dedi arkadaşlarına, "Bana yüksek bir sesle şöyle dedi: 'Ey Hasan, sen şehit olacaksın!' Bunun üzerine uyandım ve yüce Allah'a şükrettim. Sabaha kadar namaz ve dua ile meşgul oldum."¹⁶

Benna'ya Suikast

Bütün hareketleri sınırlanan ve takibe alı-

13 Dağ, age. s.92; Havva, age. s.256

14 Havva, age. s.256

15 Havva, age. s.256-257

16 http://www.cevaplar.org/index.php?content_view=1702&ctgr_id=100; Havva, age. s.256

nan Benna, bir akşam avukat olan eniştesiyle birlikte bir yere, ziyarete gitmişlerdi. O geceyi eniştesi şöyle anlatmıştır: "Merhum Benna ile gittiğimiz cemiyet binasından çıktık. Arabamız olmadığından taksi beklemekteydik. Vakit de akşamla yatsı arası idi. Bulduğumuz cadde, anormal derecede karanlıktı. Nasıl olur da Kahire'nin en mühim caddesi sayılan "Melike Nazlı" karanlık olurdu? Tamirat bahanesiyle trafiğe kapatılan caddeden araba geçmiyordu. Aniden bir cip önümüzde durdu, içinden inen kişiler, üstada altı el ateş ettiler ve cipe binip hızla uzaklaştılar. Benna can havli ile "Burada, yakında bir poliklinik var" dedi. Ben çok telaşlı idim. Koluma girip koşmak istiyordu. Alaca karanlıkta pantolonun paçasından akan kan damlalarını fark ediyordum. Bu hâl ile polikliniğe varabildik. Fakat ne garipti ki orada da elektrikler kesikti. "Bu gece hastane çalışmayacak" dediği için kimse gelmemiş. Oraya koştum, buraya koştum fakat nafile. Benna'yı sırtıma alarak oraya yakın, şehir merkezindeki hastaneye götürdüm. Orada da serviste doktor yoktu.¹⁷

Hükûmetin hazırladığı komploya göre Hasan el-Benna ve beraberinde bulunan Abdülkerim Mansur, suç için hazırlanan taksinin içinde öldürülecekler ve taksiden dışarı çıkmalarına fırsat verilmeyecekti. Lakin el-Benna, taksinin kapısını açıp dışarı çıkabildi ve ana caddede kendisine kurşun sıkını kovalayabildi.¹⁸

Hasan el Benna vurulduğunda bana: "Arabanın numarasını alabildin mi?" dedi. "Karanlık-

17 http://www.cevaplar.org/index.php?content_view=1702&ctgr_id=100; Kurucu, age.s.281; "Cemiyet üyelerinden biri el Benna ve koruması için bir taksi durdurdu, taksi daha hareket etmeden üç kişi tabancalarıyla taksiye saldırdı ve taksinin arka kapılarını açarak el Benna ve korumasını kurşun yağmuruna tuttular. Ancak aldıkları yaralar öldürücü değildi. Hatta Hasan el Benna saldırganları takip etti ve olay yerinden kaçmaları için onları bekleyen aracın plakasını almaya başardı. İkisi ambulansla Kasru'l Ayni Hastanesine getirildiklerinde el Benna'nın şuuru hala yerindeydi ancak Abdülkerim Mansur ölümle pençeleşiyordu, komadan ölümden döndü. Ameliyat odasında ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor ve birkaç saat sonra el Benna'nın ölümü duyuruldu. Sıkı bir güvenlik altında cesedi ailesine teslim edildi ve hemen gömülmesi istendi. Son yolculuğunda aileye ve cenazeye eşlik eden tek tanınmış şahsiyet Mükerrrem Ubeydullah oldu." bkz; Beşir M. Nafi, İslamcılık, Yarın Yayınları, 1.bsk.2012, s.57; Mercan, age. s.105

18 Havva, age. s.257

tı alamadım" dedim. Ayağa kalktı: "Şurada bir sağlık merkezi olacaktı, oraya gidelim." dedi. Hızlı hızlı yürüdü. Adeta koşuyordu. Bir taraftan da kanı pantolonundan yere damlıyordu. Sağlık merkezine vardık. Kimse yok. Elektrik kesik, bu gece hastahane çalışmayacak, diye herkesi göndermişler. Yalnız bir bekçi var.

Ben telaşla, çaresizlik içinde sağa sola koşturdum. Kimseyi bulamadım. Üstat, kan kaybediyordu. Bana şunları söyledi: "Muhammed, ben yolcuym, elhamdülillah. Bugüne kadar ne diyorduk? Şiarımız, neşidemiz ne idi? Gayemiz Allah'tır, liderimiz Peygamber-i zışandır, anayasamız Kur'an'dır, yolumuz Allah yolunda çalışmak, cihat etmektir, en büyük emelimiz Allah yolunda şehit düşmektir. Ben emelime erdim, elhamdülillah. Ben gidiyorum Kardeşlerime selam söyle. Ben fani bir insanım, fani ömrüm bitiyor. Allah bakidir, Muhammed Mustafa'nın nübüvveti kıyamete kadar bakidir, devamız bakidir. Üzülmesinler. Üstadımızı kaybettik, diye sakın ye'se düşmesinler. Dava bakidir."

Üstat bunları, bir vasiyet gibi söyledi ve vefat etti. Neden sonra tabipler geldi. Elektrik geldi. Baktılar. Aralarında şöyle konuşuyorlardı: "Adamcağız ölsün, diye ihmal edilmiş. Kan verilseymiş yaşarmış. Kurşunların hiçbiri öldürecek yerlere gelmemiş. Kan kaybından olmuş."¹⁹

Hasan el-Benna'nın aldığı yaralar, aslında ağır yaralar değildi. Çünkü o, ilk vurulduğu zaman katillerin peşinden koşabilmiş, arabanın plaka numarasını almış²⁰ ve tekrar dönerek etraftan yardım istemiş, ağır yaralı arkadaşının arabadan çıkartılmasına yardım etmiştir. Olayı gören bütün şahitler, bunu doğrulamaktadır. Hastanede elbiselerini bizzat kendisi çıkartıp ameliyat masasına yatmıştır. Bunu o sırada ameliyat odasında görevli olan Muhammed el-Leysî söylemektedir. Şahit olarak dinlenen Muhammed el-Leysî şöyle diyor: "Üstat Hasan el-Benna, yaralı olarak ameliyat odasına getirildiği zaman orada görevli idim. Elbiselerini bizzat kendisi çıkartıp ameliyat masasına uzandı.

19 Kurucu, age. s.281-282

20 Benna'nın kendisini vurup kaçanların bindikleri arabanın plaka numarasını kendisi tesbitetmişti. Bkz; Dağ, age. s.93

Operasyondan sonra emniyet amiri Muhammed el-Vasfi, doktordan Üstat'ın durumunu sordu. Doktor, durumun tehlikeli olmadığını ve yaralarının hafif olduğunu söyledi. Bunun üzerine emniyet amiri Muhammed Vasfi, ameliyat odasının hemen boşaltılmasını emretti. Benim gördüklerim, bildiklerim bundan ibarettir."²¹

İşte bütün bunlar, bir tek sonuca bağlanmaktadır. O da el-Benna'nın aldığı kurşun yaraları ile değil, sonradan hastanede şehit edildiğidir. Nitekim doktorlar da Muhammed el-Leysi'yi doğrulamışlardır. Yani doktorlar, Benna'nın durumunu soran Binbaşı Muhammed Vasfi'ye hastanın yaralarının tehlikeli olmadığını bizzat söylemişlerdi. Bunun üzerine Binbaşı, ameliyat odasındaki herkesin dışarıya çıkarılmasını emretti. İçeriye hiçbir doktor, sağlık görevlisi ya da yakınının alınmasına izin verilmedi. Bu şahıs, Benna'ya müdahaleye engel olarak sürekli kan kaybetmesini sağladı. Tehdit edilen doktorlar ise tedaviye cesaret edemediler. Yarasının ölümcül olmadığı açık olan Benna'nın ameliyat masasında bu şekilde kan kaybından ölmesini bizzat söz konusu binbaşı temin etmişti. Böylece imam el Benna, yaralı olarak kurtulduğu suikasttan sonra hastanede infaz edilerek 12 Şubat 1949'da şehit edildi.

Benna'nın şehit edildiği 12 Şubat günü, son çocuğu dünyaya geldi. Kız olan çocuğuna 'Şahadet' adı verildi.²²

Said Havva, Muhammed el Leysi'nin ifadesinden yola çıkarak diyor ki Hasan el-Benna, kurşun yaralarıyla ölmemiştir. Ya doktorların müdahale etmesi engellenerek kan kaybından ölmesi sağlanmış ya da Kral Faruk'un zebanilerinden Binbaşı Muhammed Vasfi, bizzat kendisi ikinci bir cinayetle Benna'yı hastanede, ameliyat masasında öldürmüştür.

Tahkikat esnasında şahitlerin ifadeleri, ikinci şıkkı doğrulamaktadır. Çünkü Muhammed Vasfi, ameliyat odasında bulunan herkesi dışarı çıkarıp kendisiyle ona itaat eden doktorlar

yalnız başlarına kalmışlardır.. Bu son ihtimal, Krallık Köşkü'nün özel sekreterinin dili üzere de doğrulanmıştır. Buna göre Kral, şayet Hasan el-Benna hâlâ hayatta ise işini bitirmek üzere Muhammed Vasfi'yi görevlendirmiştir.²³

Zamanın Mısır hükûmeti, Hasan el-Benna'nın toprağa verilinceye kadar hastaneden çıkarılmamasını emretmiştir. Ailesinin itirazları ve ısrarları üzerine sabah çok erken vakitte gömülmesi ve hiç kimsenin taziyeye kabul edilmemesi şartıyla cesedi teslim etme konusunda anlaşma sağlandı. Defin işlemi yapıncaya kadar Benna'nın evine yaklaşan herkes tutuklandı. Böylece Hasan el-Benna'nın cesedini, kadınlar mezarlığına taşımışlardır. Çünkü cenazenin taşıyınca, erkek olarak sadece şehidin babası bulunuyordu ve o da cenazeyi taşımayı reddedip komutan ve polislere: "Onu siz öldürdünüz. O hâlde halkın gözleri önünde cesedini siz alın taşıyın." demişti.²⁴ Babası kendi eliyle oğlunu yıkamak için resmî mercilere ısrarla başvurması üzerine, dokuzuncu gün toprağa verilmek şartıyla şehit oğlunun cesedi kendisine verilmiştir. Herhangi bir törenin yapılması da engellenmiştir.

Babası, aziz şehide şöyle hitap etmişti: "Seni geceleyin kanlar akarak omuzlamıştım. Orman yılanlarının vermediği eziyeti sana, insan denen ejderler, cesedini delik deşik etmekle verdiler. Vurulduğun gün, sevimli yüzünü görmek için üzerindeki beyaz örtüyü açıp altında senin nurlu çehreni, şehadetin verdiği manevi güzelliği tatlı tatlı seyre dalıyorum. Göz yaşarır, gönül üzülür. Biz ise ancak rabbimizin razı olacağını deriz. Biz Allah'ın kuluyuz ve öldükten sonra da yine ona döneceğiz. Oğlum, yaşlı gözlerle seni yıkıyor, kefenliyorum. Sonra cenazenin peşinde ölgün adımlarla, yarı canımı ben, yarı canımı beni taşıyor. Bütün hâlimi Allah'a bırakıyorum. Muhakkak ki Allah, kullarını sever. Sen ise her secdede arzu ettiğin şehitlik mertebesine ulaştın, yavrucuğum ne mutlu sana!"

Büyük şehidin temiz cesedi toprağa veril-

21 http://www.cevaplari.org/index.php?content_view=1702&ctgr_id=100; Dağ, age. 93-94; Kurucu, age.s.282; Havva, age. s.257

22 Çağlayan, age. s.176

23 Havva, age. s.258

24 Havva, age. s.258; Dağ, age. s.94

meden önce ailesinden kendisine yakınlığı bulunan bütün erkekler tutuklandı. Evinin etrafı polis ve askerlerle doldu. Mübarek naaşı sadece kadınların omuzlarında taşınarak evden çıkarıldı. Onun tabutunun altında, yüreği yaralı babasından başka hiçbir erkek yoktu. Böylece çıkarıldıktan sonra, tabutu almak isteyen polis ve askere babası şöyle haykırmıştı: "Oğlumu öldüren sizlersiniz. Şimdi de bütün insanların gözleri önünde onun cesedini alıp götürünüz ey zalimler!"

Ne gariptir ki bu kadar sevilen insanın cenazesine hiç kimsenin katılmasına müsaade edilmemiş, sadece ailesinden bazı hanım akrabaları, ihtiyar babası ve o zamanın maliye bakanı olan Makram Ubeyd katılmıştı. Benna'nın cenaze namazını babası kıldırmıştı. Defin esnasında orada bulunan hanımlardan birisi şöyle anlatıyor: "Makram Ubeyd, Hristiyan olduğu için, bizimle namaz kılmadı ama kabrine kadar başından ayrılmadı ve sonunda şunları söyledi: "İman, sabır, ihlas ve mertliğine hayran olduğum Benna'nın cenazesini yalnız bırakmak, bana göre cinayet ve ihanettir."²⁵

1952 senesinde suikastta tetikçi olarak görev yapan üç gizli polis teşkilatı memuru, ömür boyu hapse mahkûm oldu. Asıl "sayyad-ı bisafırlar" ise büyük mahkeme gününü beklemektedir.

Hasan el-Benna'nın şehadetinin kendi üzerinde yaptığı etkiyi merhum Ali Ulvi Kurucu şöyle anlatıyor: "1946'da Mısır'dan ayrıldığımdan, orada olup bitenleri Medine'ye gelenlerden, radyo ve gazetelerden takip edebiliyordum. Üstadın zor durumda olduğunun farkında idim. Acı haber çabuk duyulur derler, Benna'nın vefat haberini radyodan işitince şok oldum. Çok üzüldüm, âdeta yıkılmıştım, bir an için hiçbir şey düşünemez hâle geldim. Babamın vefat haberi geldiğinde de çok üzülmüş idim. O zamanlar ben Mısır'da idim. O, sadece benim babam olduğu için son derece üzülmüştüm. Benna ise binlerce gencin manevi babasıydı ve hepimizin mürşidi ve muallimi idi.

25 http://www.cevaplar.org/index.php?content_view=1702&ctgr_id=100; Kurucu, age. s282

Doğruca Ravza-i Mutahhara'ya gidip kendisi için dua ederek bir hatme başladım. İki gün sonra bitirip Ravza'da ruhuna bağışladım, mahzun ve mukedder olarak evime döndüm. O gece rüyamda kendimi mahşer meydanında gördüm. Tarife sığmayan bir kalabalık vardı, telaş ve sıkıntının tasviri mümkün değildi. Bir tren beklenmekteydi, izdihamın arasında kargaşa sesleri yükseliyordu. Trenin sesi duyulmaya başlayınca telaş ve çırpınma arttı. Tren geldi ama nasıl imkân bulup da kalabalığı geçip binebilecektim? Derken kendimi kaldırımın üzerinde buldum ve trenle aramda bir adım kalmıştı. Üstat, siyah sakalı ve aynı nurlu yüzüyle trenden elini uzatıp beni çekti ve abasının altına sardı. Böylece uyandım, rüyanın tesiriyle bir müddet kendime gelemedim."²⁶

Her ne kadar Benna'nın katilleri, hükûmetin görevlendirdiği birkaç kişi olarak yakalanıp yargılanarak hapse atılsa da o kişilerin Benna'yı hangi gerekçeyle öldürdüklerine dair yeterli ve tatminkâr bir gerekçe sunulmadığı için, Benna'nın ölümünün ardındaki sır perdesi günümüze kadar gizemini korumuştur. Bu yüzden yıllarca, bu konu üzerinde farklı makaleler yazılmış ve iddialar ortaya atılmıştır. Mahmut Abdulhalim, Cuma Emin ve Ahmet Adil Kemal, Benna'nın hükûmet tarafından öldürüldüğünü iddia etmişlerdir. Ancak, 5 yıl süreyle 3 defa ayrı ayrı açılan soruşturmalar sonucunda Benna'nın katilleri olarak ilan edilen kişiler 1954 yılında 5 senelik cezaya çarptırılmış ancak cezaları bitmeden bir sene ya da daha az bir süre zarfında sağlık meseleleri bahane edilerek serbest bırakılmışlardır.²⁷

Allah şehadetini kabul etsin ve başlattığı kutsal davasını zafere erdirsin inşallah.

26 http://www.cevaplar.org/index.php?content_view=1702&ctgr_id=12; ayrıca bkz; Kurucu, age. s.274 vd.

27 Güney, age. s.315

Nedamet

İlahi gözlerim nemli, kederli
Günahım boyumdan aşkıdır belli
Dünyayı yurt bilip sevdim seveli
Kurbanlık ben oldum şer kapısında

Yüreğim yangındır, nefesim kirli
Dualar dilimde kaçtır kilitli
Kurtuluş sendedir, sözünden belli
Söyleyen ben oldum, şimdi kapında

Övgüler dizmiştım gençliğim için
Göğsümde kabaran benliğim için
Unvanlar, makamlar, ikbalim için
Atılan ben oldum ahir ömrümde

Verilen tüm sözler, birer senetti
Üç kuruş dünyalık, mahvına yetti
Tüm yollar mubahtı, ihtiras netti
Muhteris ben oldum, en nihayetinde

Mevsimler her zaman bahardı, yazdı
Yağmuru, rüzgârı görmedim, azdı
Oysaki zamanın sonu ayazdı
Üşüyen ben oldum, günün sonunda

Beş vakit edilen davetin sesi
Duymadım, ziyan oldu nefesi
İmanı bilmemiş, göğüs kafesi
Kaybeden ben oldum son nefesimde

Merhamet senindir, hadsiz hudutsuz
Dilersen verirsin, sorgu sualsiz
Beni de kapında koyma nasipsiz
Unutan ben oldum, rahmet deryanda

Yolların hep sonu, sana niyazlı
Zaman da hayat da mağrur ve nazlı
Bu dünya sevmeye gelmez, marazlı
Öğrenen ben oldum, ahir ömrümde

Taşkın ÖNEL